

บทนำ

“อ้าาก!” เสียงที่ตะเบ็งออกจากลำคออย่างสุดกำลังของสาวร่างเพรียวดังลั่นห้องไม่พอ ยังลากยาวจนลมแทบจะหมดปอด เมื่อภาพตรงหน้าที่ฉายชัดส่งความตกใจให้พุ่งเข้ากระแทกหัวใจของเธอ ท่อนแขนบางรวบเอาผ้าห่มผืนขาวขึ้นปิดเนื้อหนังมังสาที่ในเวลานี้ไม่ควรจะอยู่นอกเหนือการปกปิดเหมือนที่เป็นอยู่ตอนนี้เลย

ร่างหนาของชายแปลกหน้าที่ทอดกายอยู่เบื้องหน้าขยับ และนั่นยิ่งทำให้หญิงสาวต้องขยับตัวตามด้วยความระแວดระวัง มันคงเป็นเพราะเสียงกรีดร้องของเธอเมื่อครู่แน่ๆ ที่ปลุกชาย...ร่วมห้องของเธอให้ตื่นมารับรู้ความจริงที่เพิ่งจะสร้างปรากฏการณ์ช็อกซินิมาให้เธอไปหมดๆ

“เฮ้ยยย!” ความตกใจพุ่งพรวดออกมาจากปากเขาทันที พร้อมกับที่ตาถลึงโตจนหญิงสาวผู้ร่วมเหตุการณ์ไม่แน่ใจว่าจะหลุดกระเด็นใส่น้ำเธอหรือไม่

ใบหน้าของเขาฉายความตกตะลึงออกมาอย่างไม่ต้องมองหา สายตาหวาดระแวงที่ไม่น่าใช้ลงดีถูกส่งมาหาเธอทันที ก่อนที่เขาจะค่อยๆ เขยิบถอยหนีเธอด้วยความคิดน่ากลัวในหัว จนพลัดตกลงไปอีกฝั่งหนึ่งของเตียง

“โอ๊ย!” เสียงหลงหลุดออกมาเล็กน้อย ก่อนชายหนุ่มจะรีบคว้าเอาผ้าเช็ดตัวที่ถูกม้วนวางไว้ใกล้ตัวขึ้นมาปกปิดร่างกายของเขาแทนผ้าห่มที่เพิ่งหลุดออกเพราะอีกคนบนเตียงรังแกเอาไว้

ชายหนุ่มสะบัดศีรษะเบาๆ เพื่อเรียบเรียงความคิด โดยไม่ละสายตาไปจากหญิงสาวที่พันผ้าห่มเอาไว้รอบตัวเธอ และกำลังจ้องกลับมากที่เขาด้วยความโกรธที่มากจนทำให้ร่างบางของเธอสั่นเทา

เมื่อภาพความทรงจำเมื่อคืนค่อยๆ เติมนมาเรียงต่อกันในหัวเขา ข้อสันนิษฐานบางอย่างจึงบังเกิด

“อ้อ...อ ผมเข้าใจแล้ว เมื่อคืนคุณตั้งใจอมเหล้าผมเพราะคิดจะปล้ำผมแบบนี้ใช่ไหม” ทนายหนุ่มว่าอย่างกังขาพร้อมกับชี้นิ้วไปหาจำเลยร่างเล็กบนเตียง ผ้าเช็ดตัวที่คลุมพาดตัวอยู่จึงหลุดลงไปกองกันบนตัก เผยให้เห็นร่างกายท่อนบนที่ปราศจากเครื่องปกปิดใดๆ

แม้ว่าคนบนเตียงจะสะดุ้งเมื่อท่อนบนที่เปลือยเปล่าของเขาเข้ามาย้ำความชัดเจนของเรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอเมื่อคืน แต่นั่นมันยังไม่น่าตกใจเท่ากับสิ่งที่เขาเพิ่งกล่าวหาเธอเมื่อตะกี้

มอมเหล้าเพื่อปล้ำเขาอย่างนั้นหรอ

“ไอ้ทุเรศ! ใครกันแน่ที่ควรจะพูดคำนั้น” หญิงสาวว่าก่อนจะก้มลงมองความจริงใต้ผ้าห่มผืนหนาที่เธอรัดเอาไว้แนบตัว ความจริงที่ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเกิดขึ้นแล้วจริงๆ

“ผม येยนะจะไปปล้ำคุณ!” ชายที่นั่งอยู่บนพื้นข้างเตียงขมวดคิ้วใส่ “โอ เจ้หอยแดง พิจารณาตัวเองหน่อยเหอะ ไม่มีส่วนไหนน่าพิศวาสเลยสักนิด”

คำดูถูกทำให้คนบนเตียงกัดฟันกรอด นี่เขาไม่รู้หรือไงว่าเธอนะคือบรรณาธิการบริหารนิตยสารชื่อดังที่ถูกขนานนามว่าทั้งสวยทั้งแซ่บ เป็นเหมือนกุหลาบแดงสีสดที่เหล่าฝั่งตัวผู้ยากดอดมขนาดไหน กล่าวดียังไงมาบอกว่าเธอไม่มีอะไรน่าดึงดูดใจ มันชักจะมากเกินไป

ไปแล้วนะ

“หน้อย...ย ฉันไม่น่าพิศวาสหรือว่าคนอย่างแกมันไร้รสนิยมกันแน่ ไม่รู้ว่าตาถั่วหรือตาบอด ถ้าผู้หญิงคนไหนได้ไปทำผัวนะ เฮอะ! บรรลัยสุดๆ”

“เมื่อคืนเธอก็ได้ฉันเป็นผัวแล้วนี่ บรรลัยหรือบรรเจิดก็น่าจะรู้ดี เข้ามาทำเป็นสะตืดสะตึง โอ้!” เมื่อถูกยั่วโมโห สรรพนามเรียกขานจึงถูกเปลี่ยนตามไปด้วย

“อ้อ เรื่องเมื่อคืนฉันถือว่าทำทานยะ” บรรณานิการสาวสะบัดหน้าไล่ เรื่องระหว่างเธอกับเขาเมื่อคืน แม้ว่าเธอจะจำแทบไม่ได้เลยก็เหอะ แต่จากทั้งคำพูดของเขาและสภาพของทั้งคู่ตอนนี้ ก็คงไม่ต้องฟันฝอยถามซ้ำหรือกว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นบ้าง มีแต่จะสร้างราศีตอกย้ำตัวเองเปล่าๆ

“กล้าพูดว่าทำทานเลยหรอ โหยเจ้! นมเล็กอย่างกับฝ่ายาม่อง ร่างกายหยุดการเจริญเติบโตตั้งแต่ป. 3 รี้ง ถึงได้มาแค่นี้”

หญิงสาวสะบัดหน้ากลับไปหาต้นเสียงด้วยอารมณ์ที่ถูกปั่นให้พลุ่งพล่านจนตัวสั่นขึ้นเรื่อยๆ จะดูถูกกันไปถึงไหน อย่าคิดนะว่าคนอย่างเธอจะยอม

“เหมम्म อย่างกับของตัวเองใหญ่มากนักนี่ ฉันเห็นแล้วคิดออกอยู่คำเดียว...” สาวร่างเล็กกอดสายตามองต่ำ ก่อนจะกระตุกมุมปากอย่างเหยียดหยามอวัยวะส่วนล่างของเขา

“ไอ้จ้อยกระຈິริด เก็บไว้นั่งตึงเล่นที่บ้านเหอะไป!”

ขายาวของสาวร่างบางก้าวฉับๆ ด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้น ตามจังหวะการเต้นของหัวใจ ซึ่งถูกกระตุ้นให้ทำงานมากเกินไปปกติ ด้วยความกระวนกระวายที่ไม่รู้สาเหตุแน่ชัด มุกมณีกระซอกประตुरถยนต์คันเล็กของเธอให้เปิดออก ก่อนจะทิ้งตัวลงบนเบาะ แล้วปิดประตูตามอย่างแรงราวกับอยากจะปิดกั้นไม่ให้ความฟุ้งซ่านตามเธอเข้ามาในรถได้

ทว่าความคิดกลับอยู่นอกเหนือการควบคุม เพราะไม่ว่าจะทำอะไร เธอก็ไม่อาจปิดเรื่องบ้าๆ ที่เพิ่งรับรู้มาเมื่อครู่ให้ออกไปจากหัวได้ กำปั้นเล็กๆ ทุบลงบนพวงมาลัยรถ ก่อนเจ้าของรถจะก้มลงเอาศีรษะโขกซ้ำเข้าไปอีก

“นี่ฉันไปนอนกับอีตานั่นได้ยังไงเนี่ย!” หญิงสาวตะโกนเสียงก้องรถระบายความกลกั๊กลุ่ม ก่อนจะผละตัวออกจากพวงมาลัย ยกสองมือขึ้นแนบแก้ม สายหน้าอย่างไม่อยากจะยอมรับความจริง “ไม่จริง ฉันไม่มีทางไปนอนกับอีตานั่นแน่นอน ผู้ชายปากมอมแบบนี้ฉันจะไป...โอ๊ย! ไม่มีทางหรอก!”

สิ้นเสียง มือบางก็ยกขึ้นดึงที่บังแดดเหนือศีรษะลง สไลด์เปิดกระจกเงาที่ติดอยู่ออก ก่อนจะจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของหญิงสาวที่

สะท้อนอยู่บนกระจกบานเล็ก พยายามจะค้นเอาความจริงจากความจริงจำในหัวของเธอ

ภาพเหตุการณ์ต่างๆ เริ่มไหลเข้ามาปะติดปะต่อกัน ใช้...เธอกับไอ้ผู้ชายปากปึกคนนั้นเจอกันตอนที่เกล็ดดาว เพื่อนรักของเธอผู้เป็นเจ้าของงานแต่งงานสุดอลังการเมื่อคืนโยนช่อดอกไม้ให้บรรดาสาวโสด

“ช่อดอกไม้มันลอยตรงมาที่ฉัน” มุกมณีว่าตามภาพในหัว “แต่มันเลยไป...มันเลยข้ามหัวฉันไป แล้วฉันก็ถอย ถอย ถอย...ถอยเรื่อย ๆ จน...” ดวงตาคู่สวยเบิกกว้าง ก่อนมือเรียวยาวจะยกขึ้นปิดปากที่เปิดอ้าอยู่ในไม่กี่วินาทีถัดมา

“ฉันถอยไปชนกับเก้าอี้ของอีตาบ้านั้น แล้วล้มลงบนटकของเขา โอ๊ย...! เรื่องน่าอายขนาดนี้ฉันลืมไปได้ยังไงเนี่ย” คนพูดทำหน้าเหยเก “อ้อ...แค่คิดถึงก็ขนลุกไปทั้งตัว แถมช่อดอกไม้ที่ฉันอยากได้ดันไปตกบนโต๊ะตรงหน้าอีตาบ้านั้นอีกนะ” หญิงสาวทำท่าทางฮึดฮัดเมื่อนึกถึงสีหน้าของศัตรูคนใหม่ของเธอ เธอยังจำเสียงหัวเราะเยาะของเขาได้ดี ไหนจะช่อดอกไม้ของเจ้าสาวที่เขาโยนใส่มือเธอพร้อมกับประโยคแรกของการเปิดความสัมพันธ์

“ถ้าอยากได้ตัวขนาดนั้น เอาไปเลย ผมยกให้”

หญิงสาวยกสองมือขึ้นปิดหูเมื่อรู้สึกเหมือนเสียงหัวเราะของเจ้าของคำพูดยังก้องกังวานหลอกหลอนไม่ไปไหน

“ไอ้บ้า! ไอ้ผู้ชายปากหมา! อย่างฉัน ไม่ต้องได้ช่อดอกไม้ก็หาตัวได้ยะ ฮี!” มุกมณีสะบัดหน้าอย่างไม่สบอารมณ์

...

“เรื่องเมื่อคืน...มันยังงั้นแหละ” อีกคนที่ยังยืนอยู่หน้ากระจกห้องน้ำในห้องพักของโรงแรมดูคางไปมาอย่างใช้ความคิด “ถ้าจำไม่ผิด ยายเจ้หอยแดงคือเพื่อนของคุณเกล็ดดาวที่เราเอาช่อดอกไม้โยนใส่มือไปนี่หว่า ใช่มั้ย? แล้วก็ไปเจออีกที่ตอนงานอาฟเตอร์ปาร์ตี้”

ภาพของงานสังสรรค์ที่ว่าค่อยๆ ฉายขึ้นมาในหัว เขาจำได้ว่าเมื่อคืนเขากับธาม นักธุรกิจหนุ่มเพื่อนสนิทที่พ่วงตำแหน่งน้องชายฝาแฝดของเจ้าปาวเพลิดเพลินกับการชื่นชมฝีมืออภินิหารในงานอาฟเตอร์ปาร์ตี้ ก่อนที่ภาพของหญิงสาวที่เขาให้ดอกไม้เจ้าสาวแก่เธอไปจะวิ่งเข้ามาในหัว

ชินกฤตพยักหน้าซ้ำๆ ให้ภาพเหล่านั้น ก่อนจะหลุดข้าพรีด “ได้ดอกไม้ไปช่อเดียว เจ้เด่นอย่างกับได้สละโสดเอง ถ้าเป็นงานแต่งงานตัวเองมีหวังแดนซ์จนเอวหลุดแหงๆ”

ทนายหนุ่มคิดไปซ้ำไป ยักไหล่ให้คนในความคิดอย่างขบขันแล้วเดินออกจากห้องน้ำมาทั้งตัวลงนั่งบนเตียง ชินกฤตสะบัดศีรษะได้อาการแสบกัที่ยังตักค้างอยู่ พลันอีกหนึ่งความทรงจำที่เกิดหลังจากงานนั้นก็แวบเข้ามา

‘โอ้ยยย หอมแดงลูกแม่ รอนานไหมลูก ไปๆ เรากลับบ้านกันดีกว่า’ เสียงผู้หญิงที่คุ้นหูนี้ๆ เข้ามาเรียกความสนใจจากชินกฤตที่กำลังจะเปิดประตูรถเตรียมตัวกลับบ้านให้หยุดชะงักการกระทำของเขาชั่วคราว แล้วชะโงกหน้ามองหาดันเสียง

แม่สาวขาแดนซ์ที่เขาเพิ่งออกปากแซวที่งานกำลังปรีเข้าไปหา รถมินิคูเปอร์สีแดงสดที่จอดอยู่ฝั่งตรงข้าม ชายหนุ่มหลุดข้าท่าทางกริดกรายวงแขนที่ดูโอเวอร์เกินเหตุ ประกอบกับประโยคที่เขาได้ยินเมื่อครู่ยิ่งทำให้เขาเผลอหลุดปากแซวลอยลมกลั้วหัวเราะออกมา ‘คนบ้าอะไรเรียกรถว่าหอมแดง’

คนถูกวิจารณ์หยุดทุกการเคลื่อนไหวของเธอทันที แม้ว่าเสียงที่ผ่านหูเธอเมื่อครู่จะไม่ได้ดังมากนัก แต่มุกมณีก็มั่นใจว่าเจ้าของประโยคนั้นกำลังพูดถึงเธออยู่แน่ๆ บรรณาธิการสาวสะบัดสายตาไปหาดันเสียง แม้ว่าเสียงที่ดังมานั้นจะค่อนข้างก้องจนไม่รู้ทิศทางแน่ชัดเพราะที่นั่นคือลานจอดรถ แต่ด้วยในละแวกนั้นมีแค่เธอกับบุรุษร่างสูง

อีกคนหนึ่งเท่านั้นที่ยืนอยู่ เธอจึงหาตัวเขาได้ไม่ยาก และยังได้เห็นว่า
ต้นเสียงเป็นใคร อารมณ์มากยิ่งฟังปรี๊ดจนเธอไม่รอช้าที่จะจ้ำอ้าว
เข้าไปประจันหน้ากับเขาทันที

‘ฉันพูดว่าหอมแดงยะ! ไม่ใช่หอยแดง!’ คนโมโหตะโกนใส่หน้า
ชายหนุ่มที่เธอไม่รู้จักชื่อ แต่ก็ยกขึ้นแทนให้เป็นผู้ชายที่ปาก...ป๊อที่สุด
แห่งปีไปแล้ว

คนถูกว่าทำหน้าเหยเกพร้อมกับถอยหลังหนึ่งก้าวโดย
อัตโนมัติ ‘หืม...ม กลิ่นเหล่านี้ขนาดนี้ ยังจะขับไล่เจ้าหอย เหยีย!
หอมแดงของเจ็กอีกหรือ เมาแล้วขับโทษหนักนะครับคุณผู้หญิง’
ชินกฤตตั้งใจเรียกชื่อรถเธอผิดอีกครั้ง ปั่นหน้าทะเล้นใส่อย่างยียวน

มุกมณีถลึงตาใส่ แล้วก้าวตามเข้าไปหาคนพูดอย่างไม่เกรง ‘ฉัน
ไม่ได้มายะ กลิ่นนี้มันมาจากเหล่าที่หกลใส่เสื้อฉัน’ พูดเสร็จก็สะบัด
หน้า หันหลังกลับหมายจะสงบศึก ทางใครทางมัน ทว่าเสียงที่ตามมา
ดังขาของเธอเอาไว้เสียก่อน

‘จำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับตั้งแต่ห้าพันถึงสองหมื่นบาท หรือ
ทั้งจำทั้งปรับ’

คนฟังขมวดคิ้วนิดๆ

‘อ้อ พักใช้ใบอนุญาตขับขี่ไม่เกินหกเดือน หรืออาจจะเพิกถอน
ไปเลย โทษเบื้องต้นสำหรับกรณีเมาแล้วขับ นี่ยังไม่นับรวมถ้าคุณ
ขับรถชนคนอื่นนะ’

มุกมณียิ้มมุมปากให้เขาอย่างเย้ยหยัน ก่อนหันกลับไป ‘บอก
ตัวเองเถอะ ปากเหม็นกลิ่นเหล่านี้ขนาดนี้ เข้าคุกแบบไม่ต้องสืบเลย’

คนถูกกล่าวหารีบป้องกันปาก ตรวจเช็กกลิ่นที่สาวเจ้าว่า

คนพูดเห็นแล้วเบ้าปากใส่ แค้นก็หลงกลเธอเสียแล้ว ‘หึ! ที่จริง
คุณก็ดื่มมานี้ แล้วทำเป็นมาสอนฉัน’

‘ผมดื่มมาแค่แก้วเดียว ยังไงแอลกอฮอล์ในร่างกายก็ไม่เกิน

ปริมาณที่กฎหมายกำหนดอยู่แล้ว’

‘ดื่มมาแก้วเดียว แต่หน้าแดงขนาดนี้’ มุกมณีกรีดนิ้วชี้ขึ้นเซย
คางชายหนุ่มให้มองสบตาเธอ ‘ว้าย...ย คออ่อนนี่’

‘ผมไม่ได้คออ่อน แค่มึนตามความเหมาะสม’

‘อือฮิ’ คนฟังพยักหน้าเหมือนเข้าใจ ทว่ากลับยกไหล่และแบปาก
ไปด้วย ‘ดื่มตามความเหมาะสม เอาเป็นว่าฉันจะไม่บอกใครก็แล้วกัน
นะว่า ความเหมาะสมของผู้ชายทั้งแท่งอย่างคุณคือ...หนึ่งแก้ว’

‘แข่งกันไหมล่ะ’ เขาสวนกลับมาทันที

‘นี่...รู้ตัวรีเปล่าว่าพูดอะไรออกมา ก่อนจะมาทำฉันเนี่ย ส่ง
กระจกข้างรถดูหน้าตัวเองก่อนดีไหม’ มุกมณีกรีดยิ้มให้พลงยกไหล่
‘แปลว่าไม่กลัว’

‘เอาซี! ให้ดื่มถึงเช้า ฉันก็ไหว ว่าแต่คุณนะ ระวังจะต้องเมาจน
คลานเหมือนหมาในปากก็แล้วกัน’

“ไอ้! แล้วเราก็กลับเข้าไปดวลกับยายนั่น แต่ภาพตัดไปตอนไหน
วะ เรามาก่อนยายนั่นหรอ ไม่มีทาง ยายเจ้ปากกรรไกรนั่นต้องแอบ
วางยาเราแน่ๆ” ชินกฤตคิดแล้วก็ตบเข้าขาดอย่างเจ็บใจ “ไม่น่าพลาด
ทำยายนั่นเลย ไม่รู้ว่าจะเอาเราไปเมาที่ไหนใครฟังรีเปล่า ดูท่าแล้วเป็น
ยายบ้าที่เมาทีชะด้วย ถ้าเป็นที่ของฉันเมื่อไหร่ จะจัดชุดใหญ่เลย คอย
ดู!”

**มุกมณีกลับมาถึงคอนโดสุดหรูชั้นยี่สิบห้าใจกลาง
กรุงเทพฯ หญิงสาวทั้งตัวบนเตียงนุ่มขนาดคิงไซส์อย่างหมดแรง ภาพ
เหตุการณ์ต่างๆ ไหลเข้ามาเหมือนจะตอกย้ำเธออีกครั้ง “ไม่รู้จักฉัน
ไม่รู้จักเธอ แต่นอนด้วยกันไปแล้วเนี่ยนะ ถ้าแม่รู้ต้องฆ่าฉันแน่ๆ นี่แก
เป็นผู้หญิงประเภทไหนกันเนี่ยยายมุกมณี โอ้ยยย”**

กำปั้นเล็กๆ พาดลงบนเตียงอย่างแค้นเคืองตัวเองในใจ เธอ

ปล่อยให้ตัวเองมาจนพลาดท่าขนาดนี้ได้ยังไง ที่ตอนเห็นในละครละ ชอบดำนางเอกโง่ๆนักหนา มาขนาดปล่อยให้ผู้ชายคนอื่นมาปล้ำเอาได้ พอมาเป็นตัวเองเข้าหน่อยกลับด่าไม่ออกเสียอย่างนั้น แล้วที่เลวร้ายไปกว่านั้นคือ...มันช่างเป็นการชื่นใจที่ไม่เหลือความขมขื่นตกค้างในใจเธอเลยสักนิด เพราะว่าเธอตันจำเหตุการณ์โจ่งครึ่มบนเตียงนั้นไม่ได้เลย!

“ไอ้ยัย ไม่รู้จะดีใจหรือเสียใจดีเนี่ยไอ้มุก” มุกมณีเอ่ยกับตัวเอง พลางโบกลมเข้าหน้า “หวังว่าฉันคงไม่ได้มาขนาดเป็นฝ่ายชื่นใจอีตานั้นเองอย่างที่เขาวาหรอกนะ แบบนั้นมันก็จะหาญกล้าไปนิด”

นึกถึงเรื่องนี้แล้วก็เจ็บใจ เจ็บใจที่เธอแพ้! แพ้ไอ้ผู้ชายปากมอมคนนั้น

ไม่ได้ๆ เธอจะเก็บเรื่องนี้เอาไว้คนเดียวไม่ได้ ถ้าปล่อยเอาไว้ อย่างนี้มีหวังเธอต้องอกแตกตายก่อนแน่ๆ มุกมณีแดงตัวขึ้นนั่งบนเตียงคิดว่ากระเป๋านางแบบรันดร์เนมส์ดำข้างตัวขึ้นมา ก่อนจะรีบเทของทุกอย่างในนั้นออกมากองบนเตียง สมาร์ทโฟนที่ใส่เอาไว้ในเคสคริสตัลระยิบระยับถูกคว่ำหับทันที

เธอต้องเรียก ‘แก๊งชะนีคุณภาพ’ มารวมตัวกันทีนี้ให้เร็วที่สุด ทว่า...ไม่กี่ครั้งที่ปลายนิ้วเรียวแตะลงบนจอมือถือ การเคลื่อนไหวของหญิงสาวก็หยุดชะงัก

ในเวลาแบบนี้เธอควรจะทำอะไร. หาใครก่อนดีละ

‘เกล็ดดาว’ นางแบบสาวสุดแซ่บที่เพิ่งจะแต่งงานไปเมื่อคืนนะ เธอ ปานนี่คงวันพุธที่ฟรีกับคุณหมอหน้าดี สามีหมาดๆ ไม่หนำใจถ้าเธอโทร. ไปขัดจังหวะห้าหกเจ็ดแปดของเพื่อนตอนนี้ มันต้องเป็นตราบาปอันใหญ่หลวงไปทั้งชีวิตแน่ๆ

“ไอ้ดาวข้ามไปเลย เอาไว้เล่าทีหลัง”

เมื่อคนที่หนึ่งไม่ได้ คนต่อมาก็คงไม่พ้น ‘พิมพ์ขวัญ’ ออร์แกน-

เซอร์สาวนักวางแผนที่เป็นแม่งานใหญ่ของงานแต่งงานเมื่อคืน
ใช่! พิมพ์ขวัญนี่แหละที่เธอควรจะไปปรึกษามากที่สุดเวลานี้ เพราะอย่าง
น้อยพิมพ์ขวัญก็น่าจะพอรู้ว่าไอ้ผู้ชายปากปี่จอกที่ดูเหมือนจะเป็น
เพื่อนของธามคนนั้นคือใคร แม้ว่าเธอจะย้อนกลับไปแก้ไขความผิดพลาด
ครั้งนี้ไม่ได้ อย่างน้อยๆ ได้รู้ว่าผู้ชายที่ขึ้นสวรรค์ลงนรกกับเธอมา
เมื่อคืนชื่ออะไรก็ดียี่ คราวหน้าคราวหลังเธอจะได้หาทางหลบหลีกไม่ให้
ต้องเจอกันซ้ำสองได้

“โหลลล” เสียงรับสายที่ยืดยาดังตลอดมาตามสายหลังจากที่
บรรณานิการสาวต่อสายหาไม่ถึงนาที

คนโทร. เลื่อนโทรศัพท์มาดูเวลา ก่อนจะเอากลับไปแนบหูอีก
รอบ “นี่จะเที่ยงแล้วนะ แกยังไม่ตื่นอีกหรือพิมพ์”

“ไม่ตื่นอะไรละ นี่ฉันเพิ่งจะหัวถึงหมอนเองแก” สิ้นประโยค
เสียงหาวหวิดใหญ่ก็ดังตามมา “เนี่ย...ฉันเพิ่งจะไปเก็บข้าวของ
เคลียร์สถานที่จัดงานเสร็จเมื่อเช้านี้เอง กว่าจะคืนห้องให้โรงแรมเสร็จ
ก็สิบโมงกว่าแล้ว นี่ก็เพิ่งกลับมาถึงบ้าน”

มุกมณีพยายามแปลความหมายจากเสียงยานคางของคนง่วง
ใจก็นึกสงสัย หากเธอจะโทรมาหาเพื่อนต่อ ทว่า...เรื่องในใจเธอก็เลว
ร้ายไม่แพ้กัน หญิงสาวเลยลองหยั่งเชิงดูก่อน

“แก...แต่ฉันมีเรื่องจะเล่าให้แกฟัง” น้ำเสียงระคนอดอดอันนิดๆ
จนปลายสายเงิบไปหลายอึดใจ

“รับมากใหม่แก เอาจริงๆ นะ สมองฉันไม่ค่อยทำงานเลย” พิมพ์-
ขวัญไม่ได้อยากจะบอกปิดเพื่อนเท่าไร แต่เพราะความง่วงที่มากขนาด
จะทำให้เธอลืมหายใจอยู่แล้วนี่ มันยากเกินกว่าจะฝันจริงๆ

มุกมณีเกิดอาการอีกอึก กำลังซึ้งน้ำหนักว่าระหว่างเรื่องทุกข์
ร้อนของเธอกับความง่วงของเพื่อน อันไหนมันมีมากกว่ากัน แต่ยัง
ไม่ทันที่เธอจะได้คำตอบ เพื่อนสาวสาย ฝ. ผู้มีความคลั่งไคล้ฟรังก์ส่ง

คำตอบนั้นมาให้เธอ

“ตอนนี้นะ ต่อให้แอนดริวกับบอนันดามายืนแก้ผ้าอยู่ตรงหน้าฉันก็ได้ แคนนอนทับไว้ไม่ให้เขาหนีไปไหนเท่านั้น”

มุกมณีสูดลมหายใจลึกสุดปอด รับรู้ถึงระดับความง่วงของเพื่อนที่น่าจะหนักหน่วงไม่แพ้เรื่องของเธอ “โอเคแก็งั้นเอาไว้อีกก็ได้”

“โทษทีนะมุก ตื่นแล้วเดี๋ยวฉันโทร. หา”

“อืม ไม่เป็นไร ไม่ต้องห่วง แคนนอนทับแอนดริวกับบอนันดาไว้ดี ๆ ละกัน”

วางสายแล้วก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เพื่อนคนที่สองก็ดันไม่พร้อมจะรับฟังเสียนี้ ถ้าอย่างนั้น ก็เหลืออีกแค่คนเดียว ‘ลิลลี่’ ยายหมวยสมองช้า ที่ไม่น่าจะให้คำปรึกษาอะไรได้เท่าไร แต่อย่างน้อยก็เป็นผู้ฟังที่ดีเสมอ

“ก็คงเหลือแต่อีลีนี่แหละ”

คนอมทุกข์กำลังจะต่อสายหาเพื่อนคนสุดท้ายในกลุ่ม แต่แล้วก็เหมือนมีเซนส์บางอย่างทำให้เธอชะงัก เพราะเพื่อนกลุ่มนี้เป็นเพื่อนสาวที่สนิทกันมาตั้งแต่มัธยมต้นลากยาวไปจนถึงตอนเรียนมหาวิทยาลัยที่อังกฤษ และด้วยประสบการณ์ที่สั่งสมมานานทำให้มุกมณีสู้ดีว่า ถ้าเธอจะบอกเรื่องนี้กับลิลลี่ที่เพิ่งเข้าฝัออกรายวันละก็ เธอก็ควรจะ...

“เข้กสดีอีลีก่อนละกัน”

จากตอนแรกที่ตั้งใจว่าจะโทร. หา บรรณารักรสาวจึงเปลี่ยนกดเข้าเฟซบุ๊กของเพื่อนแทน และเนื้อหาล่าสุดที่เพิ่งถูกลิลลี่โพสต์ไปเมื่อไม่กี่นาทีก่อนก็ทำให้เจ้าของโทรศัพท์ถึงกับนั่งอย่างหมดคำพูด

ภาพดารารายสุดท้ายสุดหล่อกับภรรยาของเขาและลูกชาย พร้อมกับบทสัมภาษณ์ถึงความรักอันอบอุ่นถูกแชร์ลงบนเฟซบุ๊กของลิลลี่ ทุกอย่างจะดูดีงามและปกติมาก...ถ้าไม่มีคำบรรยายที่ยายหมวยสตีหลุด

เขียนเอาไว้

“ก็พอจะเข้าใจ เธอเป็นของเขา ก่อน ก็ไม่เคยสงสัย เธอจะรัก
เขาก่อน รักที่เธอให้เขาคงเป็นรักที่แน่นอน แต่ถ้าหากเธอเหงาเมื่อ
ตอนเธอจะเข้านอน...ค่อยโทร. มา...นะคะ พันตรีประจำตัวของฉัน”

มุกมณีอ่านวนซ้ำอยู่หลายรอบ แล้วพ่นลมหายใจทิ้งถี่ๆ มันคง
เป็นเพราะอาการบ้าคนในเครื่องบินปะทุขึ้นหลังจากเพื่อนของเธอดู
ละครเรื่อง วนิดา ย้อนหลังในอินเทอร์เน็ตแน่ๆ

ให้ตายเหอะ! นี่มันแก๊งเพื่อนสนิทของเธอจริงหรือ ทำไมแต่ละ
คนมันช่าง...หาความปกติในชีวิตไม่ได้แบบนี้!

มุกมณีกดปิดสมาร์ตโฟน กลอกตารอบใหญ่ แล้วทิ้งตัวแผ่หลา
อย่างหมดอาลัยตายอยากลงบนเตียง ก่อนจะตะโกนลั่นห้อง “โอ๊ยยย
แต่ละครเรื่อง จะบ้าตายยย!”

2

แสงไฟจากท้ายรถข้างหน้าที่เราเรียงต่อแถวกันยาวเป็นทางยาว แอร์เย็นฉ่ำ และเสียงเพลงโปรด เป็นบรรยากาศเดิมๆ ของทุกวัน ร่วมหนึ่งชั่วโมงแล้วที่คนในรถติดแหง็กอยู่บนถนน นิ้วเรียวเริ่มเคาะพวงมาลัยรถเมื่อความรีบเร่งเพิ่มขึ้นตามเวลาที่กระชั้นชิดเข้ามาเรื่อยๆ

ปกติแล้วช่วงเวลารถติดของการเดินทางไปทำงานในตอนเช้าแบบนี้ เธอจะไม่ค่อยหงุดหงิดงุ่นง่านใจเท่าไรที่อะไรๆ ไม่ได้ตั้งใจ คงเพราะเคยชินกับการที่ต้องถูกขังอยู่กลางถนนแล้ว แต่เพราะวันนี้มันไม่ได้ปกติ เธอถูกตามตัวแต่เช้าให้รีบเข้าออฟฟิศด่วน แน่นอนว่าคนที่มียลิตซ์ตามบรรณาธิการบริหารนิตยสารบันเทิงชื่อดัง แซ่บไซไซ อย่างเธอได้ ก็มีแค่คนเดียวเท่านั้น...

พี่ปลา...คุณปาริณีผู้ไม่เคยปรานี บอสใหญ่ เจ้าของนิตยสาร ยังไงเล่า!

ในที่สุตรถมินิคูเปอร์สีสีแดงสดก็ฝ่าด่านรถติดจนแล่นเข้ามาจอดบนชั้นสองของอาคารจอดรถได้ในเวลาที่ไม่เลวร้ายเท่าไร คนที่รู้ตัวว่ามีความผิดโบกมือไปมาเพื่อพัดเอาความเย็นเข้ามา รู้สึกร้อนขึ้นมาทั้งที่แอร์ในรถเย็นฉ่ำ ลมหายใจถูกพ่นออกมาอย่างต่อเนื่องราวกับว่าเธออยากจะระบายความกระวนกระวายใจ มุกมณีรู้ว่าที่ปาริณีเรียก

เธอมาพบด่วนแบบนี้ คงหนีไม่พ้น... คอฉันนี่ขาวแดดราสยาวชื่อดังว่า ศัลยกรรมมาทั้งหน้าในนิตยสารเล่มล่าสุดที่เพิ่งจะวางแผงไปเมื่อสองวันก่อนแน่ๆ ขาวแว่วมาว่าฝ่ายนั้นจ๋อฟ้องหมิ่นประมาทนิตยสารของเธอ... คงจะไม่ใช่แค่ขาวลือเสียแล้วละมัง

มุกมณีหลับตาแล้วเอาหน้าผากโขกกับพวงมาลัยซ้ำๆ “นี่ฉันปล่อยให้คอฉันนั้นหลุดออกไปวางแผงได้ไงเนี่ย”

บรรณาธิการสาวดำเนินตัวเองครั้งที่สามร้อย มันต้องเป็นเพราะเรื่องนั้นแน่ๆ เรื่องบ้าบอเมื่อหลายเดือนก่อนที่ยังคงวนเวียนหลอกลอนอยู่ในสมองของเธอไม่ไปไหน ทั้งที่เธอไม่เคยได้เจอไอ้ผู้ชายปากปี่จ๋อที่ไม่รู้จักชื่อคนนั้นอีกเลย ทว่า...

“คว่ำเข้มนกกำลังดี จมูกโด่งที่ไม่มากจนเกินไป ผิวสีแทนที่ไม่ใช่ในแบบที่ฉันชอบ แต่มันก็ดูไม่เลว ไหนจะสันกรมที่คมชัดนั้่น ทำให้เขาดูแมนแมน” คนที่กำลังถ่ายทอดภาพความทรงจำสะตูดกก็เมื่อรู้ตัวว่ากำลังพูดอะไรอยู่ “โอ๊ย...ย ละนี่ฉันจะบรรยายสรรพคุณไอ้บ้านั้นทำไมเนี่ย”

ที่เธอบรรยายได้เป็นฉากก็คงไม่แปลก เพราะภาพของผู้ชายคนนั้นยังวนเวียนอยู่ในหัวเธอยิ่งกว่าเจ้ากรรมนายเวร ไม่ใช่แค่รูปร่างหน้าตาของเขานะ ทั้งท่าทาง น้ำเสียง หรือแม้แต่รอยยิ้มเย้ยหยันนั้น เธอก็ยังจำได้ดี

‘เมื่อคืนเธอก็ได้ฉันเป็นผัวแล้วนี่ บรรลีย์หรือบรรเจิดก็น่าจะรู้ดี เข้ามาทำเป็นสะติดสะตัง’

หึ! ส่วนที่ตรงจริง ผังลึกละอยู่ในแกนสมองมากที่สุดก็คงไม่พ้นทุกคำพูดเชือดเฉือนของเขานั้นละ

“เป็นผัวบ้าอะไร ฉันจำไม่ได้เลยซักนิด!”

สุดท้ายวันนั้นเธอก็ไม่ได้เล่าเรื่องอับอายนี้ให้ใครฟัง เพราะตอนที่พิมพ์ขวัญโทร. กลับมา เธอก็ไม่อยากจะนึกถึงมันอีกแล้ว ตั้งใจว่าจะ

ลืมหืมหันหายไปจากเมโมรีในสมอง และถ้ายังไปเล่าให้เพื่อนฟังก็คงไม่ต่างอะไรกับการไปฝากเรื่องนี้เอาไว้ในเมโมรีความจำของเพื่อนด้วย ถ้าเธอลบความจำไปแล้ว แต่เพื่อนยังไม่ได้ลบมันไปไหน มันก็จะตามหลอกหลอนเธอไม่จบไม่สิ้น พอคิดได้อย่างนั้นมุกมณีจึงตัดสินใจเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ

แต่ไหน...เรื่องกลับไม่ได้เลือนไปจากความทรงจำของเธอเลยสักนิด

และก็เพราะว่าความอับอายนี้ยังตามหลอกหลอนเธอนั่นละ บรรณาธิการบริหารแถวหน้าอย่างเธอถึงไม่ค่อยจะมีสมาธิทำงาน จนเผลอลปล่อยคอลัมน์นั้นออกไปวางแผงจนได้ ไม่ได้อยากจะเอาความผิดของตัวเองไปโทษคนอื่นหรอกนะ แต่พอคิดถึงเรื่องนั้นแล้วก็อดไม่ได้จริงๆ

“พอๆ ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมานั่งคิดซ้ำไปซ้ำมาถึงเรื่องนี้นะยายมุกมณี พี่ปลารอแกอยู่ จัดการปัญหาตรงหน้าก่อน”

หลังจากสิ้นประโยคเรียกสติตัวเอง สาวร่างบางก็ลงจากรถ ก้าวฉับๆ ตรงไปยังห้องทำงานของคนที่เธอต้องมาพบ มุกมณีมักจะเรียกสายตาจากทุกคนที่เธอเดินผ่านได้เสมอ อาจด้วยเพราะท่าทางที่ดูสง่าหรืออาจเป็นเพราะเสื้อผ้าที่เธอสวมใส่ อย่างเช่นวันนี้ ชุดเดรสน้ำเงินเข้ารูปที่สวมทับด้วยเสื้อสูทสีดำแบบทันสมัยเพิ่มความน่าเชื่อถือให้ผู้สวมใส่ แต่ก็ไม่ได้ดูล้ำสมัยเกินไปสำหรับบรรณาธิการบริหารนิตยสารบันเทิงยอดทะลุฟ้าของเธอ

มุกมณีเดินมาหยุดที่หน้าห้องของปารินี บอสใหญ่เจ้าของนิตยสาร อันที่จริงปารินีคือรุ่นพี่สมัยเรียนปริญญาตรีที่อังกฤษ หลังจากจบการศึกษา ปารินีก็กลับมาเปิดนิตยสารบันเทิง แซ่บไซไซ ก่อนที่จะเรียกให้มุกมณีมาช่วยในตำแหน่งรองบรรณาธิการบริหารหลังจากเรียนจบปริญญาโท ทว่าหลังจากทำอยู่ไม่กี่ปีปารินีก็แต่งงาน และ

อยากจะทุ่มเวลาให้ครอบครัวมากกว่า เธอจึงเลื่อนตำแหน่งให้มุกมณีมารับหน้าที่บรรณาธิการบริหารแทน ส่วนตัวเธอก็ขึ้นเป็นบอสใหญ่ที่จะเข้าออฟฟิศต่อเมื่อมีงานสำคัญ...อย่างเช่นวันนี้ไง

คนที่รู้ตัวว่ามีสินามิลูกใหญ่รออยู่ตรงหน้าสุดลมหายใจเข้าลึกเต็มปอดเพื่อเรียกกำลังใจ ก่อนจะค่อยๆ ผลักประตูห้องทำงานส่วนตัวของปารินีที่นานๆ จะได้เปิดที แต่เปิดทีไร...ก็รกรกขนาดย่อมนั่นละ

“นั่งสิ” เสียงเอ่ยทักคนที่เพิ่งมาถึงเยียบเย็นยิ่งกว่าแอร์ในห้อง

มุกมณีพยายามไม่แสดงอาการใดๆ ออกทางสีหน้า แม้ว่าใจเธอจะหวั่นอยู่ไม่น้อย ใบหน้าไร้อารมณ์ของปารินีที่กำลังมองดูหน้านิตยสารฉบับนั้นทำให้เธอเริ่มซึมออกจากมือของคนรอบโดนเชือด

“มุกคงรู้นะ ว่าที่พี่ต้องเข้าออฟฟิศวันนี้เพราะเรื่องอะไร”

คนถูกถามลอบกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ก่อนคนถามจะเลื่อนสายตาจากหนังสือขึ้นมาประสาน

“เอ่อ...” มุกมณีอยากจะหยุดหายใจไปตรั้งนี้ สายตาของปารินีที่มองมานั้นไร้ซึ่งความปราณีใดๆ “มุกขอโทษค่ะพี่ปลา มุกไม่คิดว่ามันจะเป็นเรื่อง”

“ไปเปิดประเด็นว่าเขาศัลยกรรมทั้งหน้าเนียนะจะไม่ใช่เรื่อง! มุกก็รู้ เรื่องแบบนี้ถ้ามันไม่มีกอสซิปในอินเทอร์เน็ตมาก่อน เราก็ไม่ควรเอามาเล่นตรงๆ มันเสี่ยงที่จะถูกฟ้อง”

คนถูกดุสะดุ้งจนตัวไหวที่สาวรุ่นพี่ขึ้นเสียงใส่ อันที่จริงเวลาที่เธอทำงานได้ดี ปารินีก็จะชมไม่ขาดปาก ให้รางวัลเธอกับคนอื่นๆ ในทีมเสมอ แต่ถ้าเมื่อไรที่เกิดข้อผิดพลาดใหญ่หลวงแบบนี้ขึ้นมา พี่ปลาของเธอก็ไม่ไว้หน้าใครเหมือนกัน

“เอ่อ...แล้วฝ่ายนั้นเขาจะ...”

“ฟ้องสิ ฟ้องแน่ แค่นี้เขายังไม่ได้ฟ้อง”

มุกมณีฟังแล้วกำหมัดแน่น มันเป็นเพราะเธอ เพราะความผิด

ของเธอแท้ๆ ที่กำลังจะทำให้ชื่อเสียงที่สั่งสมมาหลายปีของนิตยสารเสียหาย ไม่อยากจะคิดถึงค่าปรับหลักล้านที่ปารินีจะต้องเสียอีก

“มุกขอโทษจริงๆ ค่ะพี่ปลา” สาวรุ่นน้องว่าเสียงแผ่ว “แล้วเราจะทำยังไงกันดีคะพี่ปลา เราทำได้แค่อะไรคะ”

ปารินีมองสบตาที่ฉายแววรู้สึกผิดของคนตรงหน้าแล้วก็ถอนหายใจ เธอยอมรับว่าเธอโกรธไม่น้อยที่รู้เรื่องจากสายข่าววงในว่า นิตยสารของเธอกำลังจะถูกฟ้อง แต่พอเห็นหน้าสาวรุ่นน้องที่รับภาระเป็นหัวเรือใหญ่แทนเธอแล้วก็อดสงสารไม่ได้ และเธอก็เข้าใจดีว่าเวลามายืนตรงจุดนี้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นใครก็มีความเสี่ยงต่อการถูกฟ้องได้ทั้งนั้น

“ที่คิดมาทั้งคืนแล้วนะมุก ทางที่ดีที่สุดที่เราควรจะทำตอนนี้คือส่งนายไปไกล่เกลี่ย”

“ถ้าอย่างนั้นมุกจะแจ้งเรื่องไปที่ฝ่ายกฎหมายนะคะ” แนนอนว่าคนก่อเรื่องรีบออกตัวรับผิดชอบทันที ทว่าหญิงสาวอีกคนกลับสกดเอาไว้ก่อน

“ไม่ต้องหรอก เพราะว่างานนี้เราจะพลาดไม่ได้ พี่จะไม่ใช้นายของเรา”

มุกมณีฟังแล้วขมวดคิ้ว ก่อนจะคลั่งผมประบ่าของเธอขึ้นทัดหูราวกับไม่อยากให้อะไรมาขัดขวางการไต่สวนของเธอ

“ที่ติดต่อทนายข้างนอกมาแล้ว เป็นคนที่เพื่อนพี่แนะนำมา เขาเคยไกล่เกลี่ยปัญหาธุรกิจสำเร็จมาแล้วหลายคดี ใช้คนมีประสบการณ์ เพราะงานนี้เราจะพลาดไม่ได้เด็ดขาด”

บรรณาธิการสาวพยักหน้าอย่างเห็นด้วย แล้วก็ปัดจิ้งหรีดเดียว กับที่เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นพอดี

“เข้ามา”

มุกมณีหันมองไปที่ประตู และคนที่โผล่เข้ามาหลังคำอนุญาต

ของปาริณีก็ไม่ใช่ใครที่โหด ตุลยา เลขาฯ สาวแฉ่หนาเตอะของมุกมณีนั่นละ

“พี่ปลาคะ คุณทนายความที่นัดเอาไว้มาถึงแล้วค่ะ”

คนรับสารระบายนิดๆ พยักหน้าอย่างพอใจ “เชิญเขาเข้ามาเลย”

มุกมณีหลักประตูห้องทำงานของตัวเองเข้ามาแล้วปล่อยให้มันเหวี่ยงกลับไปปิดเองโดยไม่สนใจว่ามันจะกระแทกใส่ใครที่เดินตามมาหรือไม่ เพราะตอนนี้เธอไม่มีอารมณ์จะสนใจเรื่องอะไรทั้งนั้น นอกจากความมากุ่ที่วิ่งพล่านไปทั่วร่าง

ที่เธอบอกว่าห้องทำงานของปาริณีคืออนรก...ไม่ผิดเลยสักนิด เพราะว่านอกจากเธอจะลงนรกมาหมาดๆ แล้ว เธอยังได้เจอกับ... มัจจุราชด้วย

“อะเฮ้ม สวัสดีครับ คุณมุกมณี นารีรัตน์ ยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็นทางการอีกครั้ง” คนที่กำลังเดินตามหลังเธอมาว่าขึ้นทันทีที่ทั้งสองก้าวพ้นประตูเข้ามายังห้องทำงานของเจ้าของชื่อ

มุกมณีเหยียดริมฝีปากด้วยความรู้สึกที่อยากจะหาคำบรรยายได้ก่อนจะกลอกตาซ้ำ แล้วพ่นลมหายใจอย่างแข็งๆ

“ทั่วฟ้าเมืองไทยมีทนายตั้งมากตั้งมาย นี่ฉันมาตกหลุมดำได้ยังไงเนี่ย” เธอว่าพร้อมกับหันกลับไปมองคนข้างหลัง แล้วสีหน้ากวนบาทาอย่างที่สุดนั้นแทบจะทำให้เธอห้ามตัวเองไม่ให้ตรงเข้าไปกรีดใส่หน้าเขาไม่ไหว

“อะไรกัน...หลุมดงหลุมดำอะไร การที่เราสองคนโคจรมาพบกันได้อีกครั้งในฐานะใหม่ ต้องถือว่าเป็นนิมิตหมายที่ดีสิ”

บรรณธิการสาวมองท่าทางเป็นต่อของคนตรงหน้า แน่สิ มันก็เป็นนิมิตหมายอันดีของเขา เพราะฐานะใหม่ของการโคจรมาเจอกัน

ในครั้งนี่คือ การที่มีเขาเป็นทนายความผู้เลื่องชื่อ และกำลังเป็นความหวังเดียวที่จะช่วยรักษาชื่อเสียงของนิตยสารของเธอไว้ ส่วนฐานะของเธอล่ะเธอ ผู้กระทำความผิดที่ต้องเว้าวอน เกะเข่ง เลียขาให้เขา ยอมช่วยให้พ้นผิดนะสิ

‘นี่คุณทนายความชินกุต เป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายของบริษัทดีเอสพี แต่ที่ติดต่อขอให้เขามาช่วยเคสของเราเป็นกรณีพิเศษ เลยอาจจะทำให้มีเวลาให้กับงานของเราจำกัด เพราะฉะนั้นมุกจะต้องเป็นคนช่วยดูแลคุณทนายในเรื่องเอกสารข้อมูลที่สำคัญ แล้วก็ติดตามความคืบหน้าด้วย’

มุกมณิดคิดถึงคำมอบหมายงานจากปารินีเมื่อยี่สิบนาทีก่อน ที่เพิ่งแล้วอยากจะหาราคีรี คว้านท้องตัวเองให้ตายไปตรงนั้น ไม่เคยรู้มาก่อนจนวันนี้ว่าที่ผ่านมาเธอเข้าวัดน้อยไป ศีลถึงเสมอกับไอ้คนพรรคนั้นจนต้องวนกลับมาเจอกันอีกครั้งจนได้

ครั้งที่แล้วเจอกันในฐานะผัวเมียข้ามคืนว่านรกสุดๆ แล้ว เจอกันครั้งนี้เธอยังต้องมาตกอยู่ในสภาพที่ต้องยอมเขาทุกเรื่องอีก เรียกว่าชีวิตบัดซบเลยก็ว่าได้

หึ! กราฟชีวิตไอ้มุก นาซาค้นพบกาแล็กซีใหม่ยังไม่พิกเท่านี้เลย

ชินกุตมองหญิงสาวในชุดเดรสเข้ารูปที่เขาแอบยอมรับในใจว่าเธอมีเซนส์ในการเลือกเสื้อผ้าที่ดีไม่น้อย เพราะชุดนั้นดูดีมาก ๆ เมื่ออยู่บนเรือนร่างของเธอ งานใหม่ของเขาในครั้งนี้ อันที่จริงเขาก็ตกใจไม่น้อยเมื่อเปิดประตูห้องทำงานของปารินีเข้าไปแล้วเห็นมุกมณิดนั่งอยู่ในนั้นด้วย แล้วยิ่งพอได้รู้ว่าเขากับเธอต้องทำงานร่วมกัน เขาก็ตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก มันคงเป็นเพราะความรู้สึก ‘แพ้’ ที่ติดค้างมาจากครั้งที่แล้วละมัง พอรู้ว่ามีโอกาสได้เอาคืน ใจเลยฮึกเหิม อยากจะเริ่มงานนี้เร็ว ๆ เพราะนอกจากเรื่องงานแล้ว เขาคงได้ลับฝีปากกับเธอจนมันหยุดแน่ๆ

“ผมชื่อชินกฤต จะเรียกสั้นๆ ว่า...ชิน เฉยๆ ก็ได้นะครับ เมื่อเราจะทำงานด้วยกันง่ายขึ้น”

มุกมณีรวบแขนขึ้นกอดอก “ฉันยินดีที่จะเรียกว่า ชิน-นะกฤต ไม่ต้องมาชงมาชิน ไม่อยากสนิทด้วย”

“ก็แล้วแต่” คนถูกปฏิเสธยกไหล่ยิ้มๆ

เห็นไหม บอกแล้วว่าได้ลับฝีปากกันมันแน่

ทนายหนุ่มสาวเท้าเข้าไปหาหญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างโต๊ะทำงานของเธอ “ถ้าอย่างนั้นก็เข้าเรื่องเลยแล้วกัน ผมจะไปไกลเกลี่ยเรื่องนี้กับคุณโสภิตาให้คุณก่อน”

“ฉันจะไปด้วย” มุกมณีแทรกขึ้นทันควัน

อีกฝ่ายก็สกดไว้อย่างรวดเร็ว “ปากอย่างคุณไม่ควรไป”

“นี่ ถ้าปากอย่างฉันไม่ควรไป ปากอย่างคุณก็สมควรถูกฝังดิน!”

ชินกฤตพึงสະโปกกับโต๊ะทำงานของคู่สนทนา ชำเลียงมองเธอที่ยืนห่างออกไปไม่มาก อุดคดีย้อนไปไม่ได้ว่าชีวิตนี้เคยมีผู้หญิงคนไหนต่อปากต่อคำกับเขาได้ขนาดนี้ไหม ยิ่งนึกย้อนไปถึงประโยคสุดท้ายที่เธอทิ้งเอาไว้ให้เขาในวันนั้น ความรู้สึกที่ว่า ‘แพ้ไม่ได้’ ยิ่งพวยพุ่งขึ้นในใจ

“ไอ้จ้อยกระจิริด เก็บไว้นั่งดิ่งเล่นที่บ้านเหอะไป!”

กระจิริดเหวอ? เก็บไว้ดิ่งเล่นที่บ้านเหวอ?

วันนั้นเธอพูดเหมือนว่าเขาไม่มีน้ำยา วันนี้แหละ เธอจะต้องได้รู้ว่า...น้ำยาของเขามันตราตรึง ลึกซึ้ง และฝังแน่นแค่ไหน

“ผมจะบอกอะไรให้ละคุณมุกมณี ทนายอย่างผมใช้สมองและวาทศิลป์” คนพูดกระตุกยิ้มให้หญิงสาว “ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของผมเถอะ แล้วผมจะทำให้คุณรู้ว่าลีลาการใช้ปากของผมมันสุดยอดแค่ไหน” ชายร่างสูงว่าพลางเดินเข้าไปหา ย่นระยะห่างระหว่างเขากับคนฟัง “ไวใจผมเถอะ จริงๆ คุณเองก็น่าจะรู้ว่าจะผมใช้...ปาก...ได้เยี่ยม

ยอด...ใช่ไหม” แ่คำพูดอาจจะยังไม่พอ ชินกฤตแก้มองเลี้ยวริมฝีปากยั่ว
โมโหคนตรงหน้าซ้ำ

มุมนมมองท่าทางนั้นแล้วอยากจะหาไม้มาแทงเขาสักร้อยแฉล
แต่ว่าไม่ต้อง...เธอมีวิธีที่ดีกว่านั้น

“เฮ้อ...ที่คุณใช้ปากได้เก่งมันก็คงไม่แปลก ก็เพราะว่าส่วนอื่น...”

หญิงสาวกดสายตาลงมองส่วนล่างของเขอย่างจงใจ แล้วว่าต่อด้วย
เสียงกลั้วหัวเราะ “...มันงอแง ย มันดื้อยดิง มันสงบนิ่ง มันไร้ประสิทธิ-
ภาพนะสิ”

คนฟังที่คิดว่าตัวเองเป็นต่อถึงกับหน้าชาขึ้นมาฉับพลัน เผลอ
ก้าวถอยหลัง ถอนกำลังมาตั้งรับโดยไม่รู้ตัว เริ่มคิดว่าบางทีเขาอาจจะ
ประเมินคู่ต่อสู้ต่ำเกินไป

ชินกฤตไม่ว่าต่อแล้วเบี่ยงประเด็นไปทำงาน เขายื่นนามบัตรให้
บรรณาธิการสาว

“นี่นามบัตรผม ช่วยส่งรายละเอียดให้ผมทางอีเมลด้วย ทั้งหน้า
คอลัมน์นั้น วันที่ แล้วก็แหล่งข้อมูลของคุณด้วย”

มุมนมรับนามบัตรมาพร้อมกับยกยิ้มมุมปากอย่างล่ำพองใจ
มั่นใจว่าศึกเมื่อครู่จะจบลงด้วยการที่เธอเป็นผู้ชนะ หญิงสาวก้มลงอ่าน
ชื่อบนนามบัตร

“ชินกฤต เกียรติศิลา” ตำแหน่งนะเหรอ คู่ปรับไร้น้ำยาของเธอ
โง่งง

“คะ แล้วฉันจะส่งให้”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อน เดี่ยวต้องเข้าบริษัทต่อ” คู่ปรับหนุ่ม
ว่าแล้วเดินตรงไปยังทางออก ทว่าทันทีที่หญิงสาวคล้อยหลังกำลังจะ
เดินไปนั่งที่เก้าอี้...

“อ้อ แล้วเรื่องที่เราสองคนโคจรมาเจอกันอีกครั้ง” น้ำเสียงระรื่น
จนเกินเหตุของเขาทำให้เธอต้องหันหลังกลับไปมอง “คุณจะเรียกว่า

พรหมลิขิต หรือว่าบุพเพกัลป์แล้วแต่ชอบนะ ผมให้คุณเลือก”

มุกมณีกำหมัดสองข้างแน่น ก่อนจะตะโกนไล่หลังเขา “ฉันเรียกว่าชาติใช้กรรมยะ”

ถ้าใครคิดว่าการที่เธอต้องกลับมาเจอผู้ชายที่สร้างราติในชีวิตของเธออีกครั้งในฐานะเบี้ยล่างคือความอับยศสูงสุดในชีวิตมุกมณีแล้วละก็ ขอให้จุณสติแล้วคิดใหม่ เพราะจากที่ตอนแรกเธอตั้งใจว่าจะปิดเรื่องคืนนั้น รวมไปถึงเรื่องงานที่ต้องทำร่วมกับเขาไว้เป็นความลับไม่ให้เพื่อนรู้ แต่พอข้ามวันเท่านั้นละ ความตั้งใจของเธอก็พังครืนลงอย่างไม่มีชิ้นดี

ทำไมนะเธอ ก็เพราะเกลียดดาว เพื่อนสาวที่เพิ่งจะแต่งงานกับสามีไปได้ยังไม่ถึงปีดันมีข่าวเมาท์ในอินเทอร์เน็ตว่าเป็นมือที่สาม จกสามีมาจากคนรักเก่าของเขา แถมยังรับเงินหลักล้านจากน้องชายฝาแฝดของสามีเป็นค่าตอบแทนอีกต่างหาก เรื่องซุลมุนจึงเกิดขึ้นแทรกอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว และกว่าจะเคลียร์ปัญหาทุกอย่างได้ แก๊งชะนีคุณภาพที่น่ารักก็ดันรู้ความลับสุดยอของเธอสายแล้ว

“เรื่องไอ้ดาวจบไปแล้ว แสบปีเอนดิงดิงาม ตอนนี้อ๊ตแกเล่ามาได้แล้วว่าแกกับคุณชินกฤตไปรู้จักมักจี่สนิทสนมกันได้ยังไง ตอนไหนเมื่อไหร่ และอย่างไร แกลงไขมาคะ” เสียงที่ดังขึ้นเปิดวาระการรวมตัวกันของพวกเธอในวันนี้ก็ไม่ใช่ของใครที่ไหน ลิลลี่ สาวหมวยว่างงานผู้มีความเร็วในการประมวลผลของสมองเท่ากับศูนย์ แต่ถ้าเป็นเรื่องชาวบ้านละก็...ปรอทเรียกพี่ ชะนีสายเผือกยังยอมซุกฮูลเลยละ

คนถูกถามถอนหายใจอย่างเซ็งๆ “เอาจริงๆ ก็ยังไม่ได้สนิทกันหรอก ก็อย่างที่บอก ฉันกับเขาก็แค่ต้องทำงานร่วมกันนะ”

เพื่อนทั้งสามที่นั่งอยู่กันคนละมุมบนโซฟามองมาที่เธอเป็นตาเดียว และแน่นอนว่าสายตาที่ส่งมานั้นไม่ได้มีใครเชื่อในสิ่งที่เธอ

พูดเลย

วันนี้คือหนึ่งสัปดาห์หลังจากที่เกิดดาวเคสียร์ปัญหาโลกแตก กับสามีของเธอเสร็จ และมันก็เป็นเพราะเมื่อตอนเกิดเรื่องเกิดดาว หินนักข่าวมากับดานที่คอนโดของมุกมณี และชินกฤต ผู้รับหน้าที่ ดำเนินการด้านกฎหมายของฝั่งสามีดันโทร. มาบอกให้เธอดูแลเกิดดาวให้ดี อย่าเพิ่งให้กลับบ้าน พอมุกมณีบอกเรื่องนี้กับเพื่อนเท่านั้น ละ ทุกคนต่างก็สงสัยในความสัมพันธ์ของเธอกับทนายชินขึ้นมาทันที

“ทำงานร่วมกัน? มันงานอะไรที่ทำให้ บก. บห. อย่างแกถูกดูด ให้มาเจอกับทนายความได้ไม่ทราบ” พิมพ์ขวัญที่นั่งถัดจากลิบลัวขึ้น บ้าง คงไม่ต้องบอกซ้ำใช่ไหมว่าทั้งน้ำเสียงและหน้าตาไม่ได้เชื่อที่ มุกมณีพูดเลยสักนิด

“จะงานอะไรอีกล่ะ ก็ที่ฉันเคยบอกแล้วว่าแม่โสภิตา ดาราเบ้า หน้าเปลี่ยนคนนั้นจ่อจะฟ้องนิตยสารฉันที่ดันไปฉนางนั้นไง แล้ว พี่ปลาเขาก็ดันเลือกอีตาชินกฤตนี้แหละให้ไปช่วยเจรจา มันก็เลยทำให้ฉันต้องมาเจอกับเขาเนี่ยล่ะ”

เกิดดาวที่นั่งเหยียดขายาวอยู่ที่โซฟาด้านหนึ่งชำเลืองมอง สบตาไปกับเพื่อนอีกสองคนที่เหลือ แม้ว่าสิ่งที่คนตกเป็นจำเลยบอกจะ ฟังดูสมเหตุสมผลก็ตาม ทว่าอีกสามสาวที่ฟังอยู่ก็ยังได้กลืนแปลกๆ เหมือนมีอะไรปิดบังไว้อยู่ดี

“อันนั้นก็เรื่องนึง แต่ฉันดูจากสีหน้าแกตอนพูดถึงเขา สายตาล่อกล่กแบบนี้ ฉันว่ามันต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลังอะไรที่มากกว่านั้น แน่ๆ”

“ใช่ๆ ฉันเห็นด้วยกับไอ้दार” พิมพ์ขวัญรีบพยักหน้าล่ำทับ แล้ว เสียงลิบลัวก็ตามมา

“ไอ้มุก ฉันเคยบอกแกแล้วนะว่าแกโกหกคนอื่นได้ แต่โกหก เพื่อนที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมาสิบกว่าป้ออย่างพวกฉันไม่ได้! แกปิดไม่

มิดหрок ว่ามา!”

สิ้นประโยคของลิลลี่ที่มาพร้อมกับการฟาดมือลงบนโซฟาอย่าง ช่มชู้ เพื่อนทั้งสามก็ส่งสายตากดดัน ซึ่งมุกมณีมองแล้วรู้สึกเหมือนถูก เรียกร้องหาความสำคัญของความเป็นเพื่อนอย่างไรอย่างนั้น บรรณาธิการสาวเบือนหน้าหนีแล้วลอบถอนหายใจ ไม่รู้ทำไมถึง พยายามจะปิดเท่าไร เพื่อนยังรู้ความผิดปกติของเธอมากเท่านั้น สุดท้ายมุกมณีก็ต้องยอมกลั้นใจเล่าเรื่องเช้าของวันมหาประลัยที่เธอ ตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าเมื่อคืนได้...โຈะพริ่มๆ กับผู้ชายแปลกหน้า แต่ยังไม่ทันจะได้บอกว่าเธอจำที่มาที่ไปไม่ค่อยได้ เสียงของหนึ่งในคนฟังก็ โพล่งแทรกขึ้นมาก่อน

“หา?! มีอะไรกันแล้ว!”

“แจะเสียงดังทำไมเนียไ้ดาว” คนที่มีอะไรไปแล้วปรามเพื่อน ทว่าคนถูกปรามกลับรวบแขนขึ้นกอดอกแล้วบ่ปากใส่

“ก็จะไม่ให้เสียงดังได้ยังไง แกกับคุณชินมีอะไรกันในคืนวัน แต่งงานของฉัน ในขณะที่ฉัน...” คำพูดของเกล็ดดาวขาดห้วงเมื่อภาพ คืนแต่งงานของเธอตัดเข้าแทรก เธอกับสามีนอนคนละมุมห้องยังไม่ พอ เขายังเอาผ้าเช็ดตัวมากั้นแบ่งเขตราวกับว่าเธอเป็นตัวเชื้อโรคอีก แล้วอย่างนี้จะไม่ให้เจ้าของงานโวยวายได้ยังไง

“เหมมม แล้วทำไมคืนนั้นแกไม่ปล้ำเขาไปเลยละ” มุกมณี ประชดกลับ

“คืนนั้นฉันยังไม่พร้อม แต่ตอนนี้...คิดไปคิดมาก็เสียดาย คืนนั้น เขาฮอตมาก ฉันน่าจะ...”

“อ๊า!” สามสาวพร้อมใจกันประสานเสียงเพื่อสกัดภาพความ เพ้อฝันของเกล็ดดาว สวิตหวานกับสามีนได้เจ้าเม็ดถั่วตัวน้อยเข้ามา อยู่ในท้องคนหนึ่งแล้ว ยังมีหน้ามาร่ำลือความหลังถึงคืนหลัง แต่งงานให้สามสาวที่ยังโสดต้องอิจฉาเล่นอีก

“พอๆ กลับมาที่เรื่องของไอ้มูก ตกลงว่าแกกับเขาไปจับขากัน
ได้ยังไง” พิมพ์ขวัญตั้งประเด็นกลับไปว่าการจับขา เอ่อ...หมายถึงศึก
บนเตียงของสองคนนั้นละ

“ใช่ๆ ไหนตอนแกได้ช่อดอกไม้ของไอ้ดาว แกบอกว่าเขาปาก
เสียมากไง แล้วแกไปกินเหล้ากับเขาจนเมาปลิ้นขนาดนั้น...ได้เหร่อ”

มุกมณีทำหน้าเฉือนๆ ย้ายสายตาจากพิมพ์ขวัญไปที่ลิลลี่
เจ้าของคำถามล่าสุด

“ก็ตอนที่ปาร์ตี้เลิกแล้วฉันกลับไปที่ลานจอดรถ ก็ดันขยี้เจอไอ้
ผู้ชายปากมอมคนนั้นอีก แถมนางยังมาเรียกหอมแดงสุดที่เลิฟของฉัน
ว่าหอยแดง แกคิดดูสิ จะให้ฉันยอมได้ยังไง ฉันก็ต้องทวงความ
เป็นธรรมให้กับหอมแดงถูกไหม” ยิ่งเล่า อารมณ์คนยอมไม่ได้ก็ยิ่ง
พลุ่งพล่าน

“มันก็เลยเป็นชนวนให้แกไปดวลเหล้ากับเขา แล้วก็เมาลามซึ้น
ไปถึงบนเตียง?” เกล็ดดาวเอียงคอถาม

“เอาจริงๆ ไหมแก ตอนนั้นฉันจำไม่ได้”

“หา!? จำไม่ได้!!!” อีกครั้งที่สามสาวประสานเสียงกันจนคนฟัง
ต้องปิดหู

“บ้า นี่ไม่ใช่ละครนะ คนเราจะเมาจนไม่รู้ตัว แล้วละเมอมีอะไร
กันได้เหร่อแก” พิมพ์ขวัญว่าในสิ่งที่มุกมณีเองก็เคยคิด “เวลาจับขา
มันก็ต้องมีความรู้สึกปะ มันต้องมีแบบอู้้อ้า อู้้อ้า บุ่งๆ ลี ใช่ไหม
ไอ้ดาว”

คนที่ผ่านประสบการณ์บุ่งๆ ที่เพื่อนว่าถึงกับหน้าแดงกำขึ้นมา
ฉับพลัน “เอ่อ...แกก็...มันก็ไม่ขนาดนั้น”

ลิลลี่ที่ตามเพื่อนไม่ค่อยจะทันเกาแก้มยิกๆ ด้วยสีหน้าสงสัย
“แกจะบอกว่ามันเป็นไปได้ที่ไอ้มูกจะละเมอจับขากับทนายชินกฤต
ใช่ไหม”

“อันนั้นมันก็จะแอดวานซ์ไปนิดนึง” เกล็ดดาวว่าไม่เต็มเสียง

“มันไม่ใช่ว่าฉันไม่เคยคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่แค่คิดดูนะ ฉันตื่นขึ้นมาแบบเปลือยตัวล่อนจ้อนอยู่บนเตียงกับไอ้บ้านั้น แกจะให้ฉันคิดยังไง” มุกมณีว่าถึงความหลังแล้วพ่นลมหายใจทิ้ง คิดถึงเรื่องนี้ที่รู้สึกอยากจะไปโดดน้ำตายทุกที

เกล็ดดาวฟังแล้วขบริมฝีปากอย่างใช้ความคิด “แต่ปกติเวลาแกเมามากๆ แกก็ชอบแก้ผ้าอยู่แล้วนี่ แกอาจจะละเมอตัวเองเพราะคิดว่านอนอยู่ที่บ้านก็ได้”

“ฉันก็จะคิดแบบที่แกว่านะดาว ถ้าชุดชั้นในซิลิโคนของฉันมันไม่ได้หล่นอยู่ข้างเตียงอะแก!”

“แค่กางไม่ตริไปลา” เสียงเรียบที่แทรกขึ้นพร้อมสีหน้าฉงนของลิลลี่ทำเอาเพื่อนทั้งวงเงยบกริบ แถมกลอกตาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

“อีลี่ อีโลกดงาม เลิกขี้มูนิคอร์นวิ่งในทุ่งลาเวนเดอร์สักแป๊บนะคะเพื่อน โอเค?”

อาหมวยประจำกลุ่มพยักหน้าให้มุกมณีพร้อมกับยิ้มเขินๆ ลงจากหลังมูนิคอร์น เอ๊ย! หยุดความคิดโลกสวยของเธอชั่วคราวตามคำสั่งเพื่อน

“แล้วก็ไม่ใช่แค่สภาพของฉันกับเขานะแก แต่คำพูดจากปากเขามันก็บอกชัดว่าฉันกับเขา...โอ๊ย...ไม่อยากจะขยายความ แถมที่เลวร้ายไปกว่านั้นอีตานั่นมันยังหาว่าฉันนมเล็กเท่าฝา...” คนเล่ายังคำพูดเอาไว้ได้อย่างหูดหิด อารมณ์โมโหที่ลุกโชนทำเอามุกมณีเกือบหลุดคำพูดสุดสะเทือนใจนั้นออกไป เธอยอมให้เพื่อนรู้เรื่องบ้างบอนี้ได้ แต่เธอจะไม่ยอมให้เพื่อนรู้ถึงความอับอายจากคำวิจารณ์ของอีตานั่นเด็ดขาด

“นมเล็กเท่าฝา...ฝาอะไร” เกล็ดดาวถามเมื่อจู่ๆ เพื่อนก็เงยไป

มุกมณีกลืนน้ำลายอีกใหญ่ พยายามคุมเสียงให้ดูมีพิรุณน้อยที่สุด “ฟา...ซี”

“ฟาซี!”

“ฟาซี?” ลิลลี่ว่าขึ้นคนแรกหลังจากการประสานเสียงรอบที่สาม น้ำเสียงของเธอยังระคนความตกตะลึงไม่หาย คนสงสัยยกสองมือขึ้น ทำท่าขนาดฟาซีในจินตนาการของเธอ ก่อนจะหันไปบอกกับมุกมณีว่า “ฟาซี...ก็ใหญ่อยู่นะแก ทำไมเขาบอกว่าเล็ก”

คนถูกถามฟังแล้วยอมที่จะกลอกตาจนกว่าลูกตาจะกลับเข้าไปอยู่ข้างใน คิดผิดที่ไหน ว่าแล้วอัสต้องขยี้ซ้ำ สุดท้ายคนต้นเรื่องก็ตัดสินใจกราบรอบวง ขอให้เพื่อนยุติวาระการถกเถียงเอาไว้เพียงเท่านี้ เพราะถ้าลงลึกกว่านี้อีกนิดเดียวเธอคงทนไม่ไหว ต้องลงไปดันตายที่พื้นแน่ๆ

นี่ละคะแก๊งชะนีคุณภาพ...คับแก้วของมุกมณี ที่รวมกันที่ไรเป็นต้องมีเรื่องไม่คาดฝันทุกที

3

วันหยุดสุดสัปดาห์ที่ควรจะได้เป็นวันพักผ่อน แต่โหงกลับต้องมาทำตัวไม่ต่างจากกรรมกรชนของ มุกมณีก้าวเดินอย่างทุลักทุเล เอาสะโพกดันประตูห้องของเธอให้เปิดออก ก่อนจะช่วยกันกับสาวร่างบางอีกคนหนึ่งยกกล่องพลาสติกใบใหญ่ที่จับกันคนละด้านเข้ามาในห้อง สองสาววางของในมือลงใกล้โซฟาพับแขก ก่อนจะปาดเหงื่อเม็ดโตที่เกาะพราวอยู่บนใบหน้า

“พลอย นี่แกจะมาอยู่กับฉันสี่เดือนหรือสี่ปีกันแน่ ขนของมาเยอะขนาดเนี่ย” เจ้าของห้องที่มีมือข้างหนึ่งเท้าสะเอวว่าพลางใช้อีกมือหนึ่งโบกลมเข้าหน้าให้คลายร้อนไปด้วย

พลอยมณีกวาดตามองกล่องพลาสติกสามสี่ใบของเธอแล้วยิ้มแป้นราวกับภูมิใจ “โอ้พี่มุก จะให้ทำไฉนได้ละ ก็เอชอาร์ของดีเอสพีเขาบอกว่าไม่ต้องใส่ชุดนักศึกษาเข้ามาฝึกงาน ให้ใส่ชุดที่ทำงานได้สะดวก และกระชับกระฉ่งแทน พลอยก็เลยต้องขนเสื้อผ้ามาเยอะหน่อย”

คนฟังที่กำลังกดเปิดเครื่องปรับอากาศหันกลับมามองน้องสาวในไส้แกมดำหนี “ไปฝึกงานอะ ไม่ได้ไปเดินแฟชัน ใส่ซ้ำบ้างก็ได้มั้ง”

“พี่มุกก็...พลอยก็ไม่ได้ขนมาเยอะขนาดว่าจะไม่ใส่ซ้ำอะหน่อย แค่ขอสวยบ้าง ไหนๆ ก็เข้ากรุงทั้งที” คนน้องว่ากลัวหัวเราะแล้วเดิน

ไปทิ้งตัวลงบนโซฟา

พลอยมณี เป็นนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมของมหาวิทยาลัย
รัฐบาลย่านบรมิณทล ซึ่งปกติเรียนจนแทบไม่มีเวลาได้ไปไหน พอเริ่ม
เข้าสู่ช่วงฝึกงานแล้วได้ย้ายเข้ามาอยู่กับพี่สาวที่คอนโดใจกลางเมือง
หน่อย ถึงกับออกอาการตื่นเต้นจนเกินเหตุ

“ทำตัวเป็นบ้านนอกเข้ากรุงไปได้ เตรียมตัวชะเวอร์เลย” มุก-
มณีส่ายหน้าอย่างหน่ายใจ จะเรียนจบมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว น้องสาว
คนเดียวของเธอยังคงเป็นเด็กอยู่เลย “แล้วนี่แกคิดยังไงไปฝึกงานที่
ดีเอสพี ไม่รู้หรือว่าที่นั่นเขาจับคนเข้ายาก ถึงจะฝึกงานที่นั่นมาก่อน
ก็ไม่ได้ช่วยอะไร แกน่าจะไปฝึกที่บริษัทอื่น เมื่อตอนสมัครงานจะได้
เข้าง่าย ๆ”

“พี่มุกไม่รู้อะไร ใครๆ เขาก็อยากฝึกงานที่ดีเอสพีกันทั้งนั้น
แหละ” คนน้องหันหลังไปหาคนที่ที่รินน้ำอยู่ที่เคาน์เตอร์ครัว เกยคาง
กับพนักงานโซฟา ยิ้มละไมด้วยหน้าตาเพื่อฝัน “พี่มุก...คุณถามอะ เขา
หล่อแบบในนิตยสารเลยไหม”

“นี่! แกอย่าไปยุ่งกับเขาอะ”

คนที่เสียงแข็งกลับทันทีที่คำถามของน้องสาวสิ้นสุด จะไม่ให้
เธอตกคอไว้ก่อนได้อย่างไรก็ในเมื่อ ‘คุณถาม’ ที่น้องสาวเธอกำลังพูด
ถึงคือ รองประธานบริษัทดีเอสพี ชายหนุ่มที่ใครๆ ในสังคมก็ต่างรู้ว่า
เขาน่ะแซ่ขานาวาตัวพ่อขนาดไหน

“โอ้พี่มุก เขาจะมาอะไรกับพลอยเล่า พลอยก็แค่หาแรงจูงใจใน
การทำงานก็เท่านั้น มันก็เหมือนกับที่พี่ชอบดูโอปปาหล่อๆ ในซีรีส์
เกาหลีเพื่อสร้างแรงจูงใจในการใช้ชีวิตนั่นแหละ”

“ไม่เหมือนอะ เพราะโอปปาของฉันเขาอยู่แค่ในซีรีส์ ฉันก็แค่
ชื่นชมเขาในนั้น ไม่ได้พาตัวเองไปอยู่ใกล้ๆ แบบแก”

“อ้าว ไม่ใช่พี่มุกหรือที่เคยชวนพลอยไปตามหาโอปปา

ที่เกาหลีนะ” น้องสาวจอมกวนว่าแล้วก็ยิ้มแฉ่งให้พี่สาวตามไปอีกหนึ่ง
ที่

ถ้าใครว่ามุกมณีคนพี่ว้าจาเด็ดแล้ว พลอยมณีคนน้องก็ยียวน
เด็ดไม่แพ้กัน

คนที่เคยตั้งปณิธานจะไปตามหาโอปโปาที่เกาหลีถึงกับถอน
หายใจ ทำไมชีวิตช่วงนี้ถึงได้พาคนต่อปากต่อคำมาอยู่รอบตัวเธอไป
หมด

“นี่พลอย ฉันพูดจริงๆ นะ สี่เดือนที่แกลไปฝึกงานที่ติเอสพีเนีย
แกลไม่ควรสนใจผู้ชายคนไหนทั้งนั้น”

“แล้วพี่มุกจะให้พลอยสนใจตอนไหน พลอยไม่ยากใจลดหย่อน
คานจนจะสามสิบแบบพี่หรอคะ”

คนโดนหาว่าหยอคนทำสะเอวทันที พลันนึกถึงใครอีกคนที่
เคยหาว่าเธอจะหาสามีไม่ได้ขึ้นมา เธอเลยรีบแก้ตัว เอ๊ย! ไม่ใช่ รีบ
ชี้แจงกับน้องสาว แต่ในใจก็นึกว่ากำลังบอกใครคนนั้นไปด้วย

“ฉันแค่เลือกเยอะ แล้วก็ไม่ได้ไถลจะสามสิบด้วย อีกตั้งสองปี”

พลอยมณีแกล้งทำปากย่นเหมือนกำลังครุ่นคิด “อืม...นั่นก็แปล
ว่าถ้าอีกสองปีพี่ยังเลือกไม่ได้ พี่คงต้องหยอคนจริงๆ แล้วละ”

“ไอ้พลอย!”

คุยกับน้องสาวตัวเองแท้ๆ ไม่รู้ทำไมรู้สึกเหมือนมีอิตาบ้า้นมา
สิงอยู่กลายๆ อยากรู้อย่างนั้นเลย

นิ้วเรียวยาวที่ปลายนิ้วเคลือบเอาไว้ด้วยเล็บอะคริลิก
สีชมพูอ่อนประกายเพชรเคาะลงกับโต๊ะสองสามครั้ง แล้วยกขึ้นเกี่ยว
ผมดำสนิทยาวประบ่าขึ้นคล้องหู คิ้วสีเข้มที่ถูกปิดเอาไว้จนเรียงเส้น
สวยขมวดเข้าหากันอย่างใช้ความคิด ก่อนดวงตาคมจะกวัดขึ้นมอง
ร่างอวบที่นั่งอยู่ด้านซ้ายมือของเธอ

“พี่หวานหวานคะ คอฉันนี่มูกี้ให้แก้ว้างังคะ”

“อ้อ เรียบร้อยแล้วคะ นี่คะ พี่พริ้นต์มาให้แล้ว”

มุกมณียื่นมือไปรับแฟ้มเอกสารที่ถูกส่งมาพร้อมกับกดยิ้มให้คู่สนทนาอย่างพอใจ ก่อนดึงกระดาษสามสีแผ่นที่สอดอยู่ข้างในออกมาดู “ทุกคอฉันนี่ส่งครบหมดแล้วใช่ไหม”

“ครบหมดเรียบร้อยแล้ว ตามกำหนดการของน้องมุกทุกอย่างเลยคะ”

“ดีคะ ฉันมุกขอคอฉันนี่ที่เหลือด้วยนะคะ โดยเฉพาะชุดชิบดารา มุกขอสแกนละเอียดอีกที พริ้นต์แล้วเอาไปให้มุกที่โต๊ะด้วย”

“ได้คะ”

วรรณว หรือ ‘หวานหวาน’ ชื่อใหม่ที่บรรณาธิการบริหารตั้งให้เพื่อให้เข้ากับความสัมพันธ์ของนิตยสาร หัวหน้าฝ่ายคอฉันนี่วัยสามสิบกลางๆ ยิ้มรับอย่างหน้าชื่น โล่งใจที่การประชุมครั้งนี้ไม่โดนลงดาบเหมือนคราวที่แล้วที่นักเขียนส่งต้นฉบับคอฉันนี่ไม่ครบตามกำหนด

“โลกชันละ ว้างังงี้เดียร์” หญิงสาวที่นั่งอยู่หัวโต๊ะหันไปหาสาวร่างเล็กที่นั่งถัดจากวรรณว

“โลกชันคอนเฟิร์มเรียบร้อยแล้วคะพี่มุก เขาล็อกเวลาและจะเคลียร์สถานที่เอาไว้ให้เราตามที่ขอไปคะ”

“ดีมากจ๊ะ ฝากเช็กกับทีมกล้องทีมไฟให้ฟ็อกที่ด้วยนะ วันออกกองเราจะได้ไม่พลาด”

“ได้คะพี่มุก เดี่ยวถ้าคอนเฟิร์มแล้ว เดียร์จะแจ้งไปที่ตุ๊กตาอีกทีนะคะ”

ดมिसาวว่าแล้วเลื่อนสายตาไปหาตุลยา เลขานุการแวนหนาเตอะของมุกมณีที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

เมื่อตุลยาพยักหน้ารับพร้อมกับลงมือจดบันทึกการประชุมแล้ว มุกมณีจึงย้ายไปที่หัวเรื่องต่อไป

“สุดท้ายก็สไตลิสต์ ว่าคอนเซปต์มาพอลล่า”

ทุกสายตาในห้องประชุมเล็งหันไปหาชายเดี่ยวในห้อง อันที่จริงนอกจาก ‘พอล’ ที่เปลี่ยนชื่อเป็น ‘พอลล่า’ นั้นจะเป็นชายเดี่ยวแล้ว ฟังจากชื่อก็คงไม่ต้องบอกหรือมั้งว่าความเป็นชายก็เหลือน้อยลงไปตามชื่อนั้นละ

ฟิวเจอร์บอร์ดขนาดกลางถูกยกตั้งขึ้น บนนั้นมีภาพเสื้อผ้าแพชั่น ภาพสไตลิ่งการแต่งหน้า รวมไปถึงทรงผมที่จะถูกใช้ในการถ่ายแบบหน้าปกของนิตยสารปะเอาไว้

“สำหรับเซตนี้เราได้เสื้อผ้าจากมิลินซึ่งจะเป็นสไตลิ่งที่ปนหวานหน่อยๆ การแต่งหน้าก็เลยจะปรับให้มีกลิ่นอายของวินวินิตๆ เพื่อความเป็นแพชั่น”

สาวหัวโตะเอนตัวฟังพนักเก้าอี้ จับปากกาเล่นไปมาพลงแม้มปากอย่างตั้งใจฟังเพื่อนสนิทที่กำลังบรรยายอย่างออกรสออกชาติ ก่อนจะว่าแทรกขึ้นพร้อมกับชี้ปากกาไปที่บอร์ด “เดี๋ยว เสื้อผ้าจากมิลินนี่คอลฯ ล่าสุตริเปล่า”

คนถูกถามละสายตาจากบอร์ดแล้วหันมายกโหล่นิดๆ กรีดยิ้มอย่างภาคภูมิใจคนถาม “แน่นอนสิคะ สปริง/ซัมเมอร์ คอลเล็กชันของปีนี้ ดีไซน์เนอร์คนเดียวกับจัมป์สูทตัวนั้นของเพื่อนเลยคะ”

“ดี ว่าต่อ”

“ส่วนผมของนางแบบก็จะแบบในรูปนี้เลย อาจจะมีการปรับให้เข้ากับรูปหน้าของนางแบบอีกที”

บรรณานิกรสาวพยักหน้าอย่างพอใจ เรื่องเสื้อผ้าน้ำผมของนางแบบที่ยายตุ๊ดเพื่อนรักจัดการให้ ไม่เคยทำให้เธอผิดหวังเลยสักครั้ง

“คอนเซปต์ทั้งหมดก็ประมาณนี้ ช้อใหม่คะเพื่อนมุก”

“ช้อ”

และทันทีที่คำศักดิ์สิทธิ์นี้ถูกเอ่ยขึ้นกลางโตะ ทุกคนในที่ประชุม

ต่างสปรากันพร้อมด้วยรอยยิ้มกว้างบนใบหน้า ก่อนบรรณาธิการสาว จะเบรกอารมณ์เอาไว้ แล้วให้ทุกคนแยกย้ายไปทำงานของตัวเอง “ไว้รอหน้าบานที่เดี่ยวตอนเล่มวางแผงนะจ๊ะ ปิดประชุมจ๊ะ”

มุกมณีนึกขึ้นยัดเส้นยัดสาย ก่อนจะเริ่มเก็บข้าวของของตัวเอง เตรียมกลับห้องทำงาน

พอคล่าที่จัดการตัวเองเรียบร้อยก่อนเดินเข้ามาหา เอนตัวกระซิบกับเพื่อนสาวว่า “มิลินคอลลี่ นี่ฉันใช้วิทยายุทธ์ไปสอยมาได้ รับรองว่าเล่มของเดือนหน้า ของทีมเราเลิศกว่าทีมยาดารินแน่นอน”

“บวกกับนางแบบที่ฉันเลือกเข้าไปด้วย”

“ปัง ปัง ปัง”

สองเพื่อนซี้หัวเราะคิกคักกันอย่างพอใจ เป็นเพราะนิตยสารของเธอวางแผนเดือนละสองครั้ง เมื่อก่อนตอนที่ปารินียังคงเป็นบรรณาธิการบริหารของที่นี่ ทุกอย่างจะต้องขึ้นตรงกับปารินีคนเดียวเท่านั้น แต่พอปารินีวางมือ หันมาคอยดูแลอยู่ห่างๆ เปลี่ยนให้มุกมณีมารับหน้าที่นี้แทนก็จริง ทว่าอำนาจทั้งหมดก็หาได้ตกอยู่ที่มุกมณีคนเดียวไม่ ยังมีดารินที่รับตำแหน่งรองบรรณาธิการบริหารอีกคน ปารินีจึงแบ่งทีมที่จะดูแลนิตยสารออกเป็นสองทีม

แม้มุกมณีจะรู้ดีว่าการที่ปารินีทำแบบนี้ก็เพราะอยากให้เกิดการแข่งขันในบริษัท ซึ่งจะเป็นตัวผลักดันที่ดีที่จะทำให้ทั้งสองทีมทำผลงานออกมาดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ แน่นนอนว่าการทำงานโดยมีคู่แข่งอยู่ใกล้ตัวแบบนี้สร้างความกดดันให้หัวหน้าทีมอย่างมุกมณีไม่น้อย แต่ตลอดสองปีที่ผ่านมาหลังจากที่ปารินีวางมือ เธอก็ทำผลงานได้ดีกว่าทีมของดารินมาตลอด เออ...ไม่นับเรื่องความผิดพลาดทางเทคนิคที่กำลังจะถูกฟ้องครั้งนั้นนะ เพราะฉะนั้นการที่ต้องแข่งกับทีมของดารินจึงไม่ใช่ปัญหาใหญ่สำหรับเธอเท่าไร ออกจะชอบด้วยซ้ำ เพราะเหมือนได้ท้าทายตัวเองในทุกๆ ครั้งของการเริ่มงานรอบใหม่ในแต่ละเดือน

“ตกลงคิดคุณเกล็ดดาวที่จะมาถ่ายให้เราเนี่ย แกเคลียร์เรียบร้อยแล้วนะ” เพื่อนชายใจใหญ่ร่างสูงโปร่งถามขึ้นขณะทั้งสองกำลังเดินออกจากห้องประชุมเพื่อกลับไปยังห้องทำงาน

“แน่นอนสิ แกพูดอย่างกับไม่รู้ว่ฉันกับไอ้ดาวเนี่ยขึ้นขนาดไหน มันรับงานแล้วไม่เคยเบี้ยว ณ จุดนี้ละ คนเดียวที่จะทำให้ไอ้ดาวเบี้ยวงานเราได้คือตัวมันเท่านั้น” ว่าแล้วก็กลอกตาอย่างหมั่นไส้คนที่ตัวเองกำลังพูดถึง “ตั้งแต่คืนดีกับหมอรัชหลังดราม่าใหญ่เนี่ยนะ บอกเลย...หลงผัวอย่างกับโดนน้ำมันพราย”

“แต่หมอรัชก็น่าหลงอยู่นะแก น่ากินด้วย”

มุกมณีหันไปทอดสายตาสีพอลล่าที่กำลังกรีดนิ้วทำท่าซับน้ำลายที่มุมปาก ตั้งท่าว่าจะแหวะกลับเพื่อนเสียหน่อย แต่ยังไม่ทันจะอ้าปาก เสียงนกเสียงกา ก็ดังแทรกเข้ามาเสียก่อน

“โอ๊ยๆ คิดจะเอาเพื่อนรักมาขึ้นปกสร้างกระแสเหรอก พวกไร้ฝีมือก็ต้องเกาะกระแสดรามาดังอย่างงี้ละน้ำ”

สองเพื่อนซี้ที่คุยกันเพลินจนไม่ทันรู้ตัวว่ากำลังเดินผ่านโซนทำงานของศัตรูอยู่หันสบตากัน ก่อนจะกดยืมมุมปากราวกับจะบอกกันเองว่ามีเรื่องสนุกให้บริหารฝีปากแต่เข้าอีกแล้ว มุกมณีเอียงศีรษะให้สัญญาณ แล้วทั้งคู่ก็เดินตรงไปหาดาริน เจ้าของเสียงเมื่อครู่ที่ยืนกอดอกเชิดหน้าอยู่

“ไม่ใช่กระแสดรามาดังจ้ะ เขาเรียกว่าดรามาสอต แล้วก็แค่คนสอตๆ เท่านั้นนะที่จะเกาะกระแสนี้ได้ ส่วนพวกที่ฝีมือไม่ถึงนะเหรอกอยากเกาะแค่ไหนก็หลุดจ้ะ เขาเรียกว่าคนละชั้นกัน”

มุกมณียกคิ้วตามไปให้อีกฝ่ายตอบท้ายประโยคของพอลล่าอีกที

“เฮอะ ดรามาสอต คนสอตๆ เฮอะ วันๆ ก็ไม่เห็นจะทำอะไร นอกจากอัปโใจ้อวดผัว” ดารินว่าแล้วเหยียดยืม ก่อนจะปรายตาไปหาภัทราวีส์ ไตลิสต์สาวรุ่นน้องที่ยืนอยู่ข้างๆ

คนรับช่วงต่อจึงว่าสำคัญ “เฟิงจะมีข่าวหายออกไป ก็คงอยาก
จะกลบข่าวมั้งคะพี่ริน วิว่าว่านะคะ อีกไม่นานคงได้เตียงหัก”

“เตียงหักเหรอ อืม...อันนั้นพี่เห็นด้วยกับวิว่านะ” ว่าแล้วมุกมณี
ก็หันไปหาคุ้ยของเธอ ตีสีหน้ากระตือรือร้นหน่อยๆ “พอลลา สงสัยฉัน
ต้องเตรียมคอลัมน์ไว้เขียนข่าวไฮโซเกล็ดดาวเตียงหักแล้วละ ส่วน
สาเหตุนะเหรอ” คนพูดหันกลับไปกรีดยิ้มให้ภทราวี “...ผัวข่มแรงไป
นิสนะ อู๊ย! พุดแล้วก็เงินแทนเพื่อน”

คนพูดกับคุ้ยก็มือขึ้นป้องปาก หัวเราะคิกคักอย่างเย้ยหยัน

“อ้อ ส่วนเรื่องอวดผัวเนี่ยจะบอกอะไรให้ละ การที่เราไปว่า
คนอื่นอวดผัวมันเป็นการจัดการความอิจฉาของตัวเองที่ปลายเหตุ
ถ้าอยากแก้ที่ต้นเหตุ...หาผัวนะจ๊ะ ลองดู ไปพอลลา กลับห้อง!”

ไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามได้มีโอกาสโต้ตอบ มุกมณีรีบสะบัดหน้า
แล้วเดินนำออกไปก่อน พอลลาแบ่ปากทั้งท่ายพร้อมกับยกไหล่ไล่ตามไป
สมทบ ก่อนจะได้ยินเสียงจากคนเดินนำดังขึ้นปิดท้ายสงครามขนาด
ย่อมครั้งนี้

“ชีวิตใ้มุกนี่มันยุ่งจริงๆ งานก็ต้องทำ กรรมก็ต้องสร้าง พวก
ผีเจาะปากก็ต้องคอยสั่งสอน บริหารสมองแต่เช้าเลย”

แล้วก็ดูเหมือนว่าเรื่องที่จะต้องบริหารสมองของมุกมณียังไม่จบ
เพราะทันทีที่เธอเดินมาถึงหน้าห้องทำงาน และกำลังจะเปิดประตู
เข้าไป ตูลดยา เลขาฯ หน้าห้องที่กลับมาถึงที่โต๊ะก่อนก็ว่าขึ้น

“พี่มุกคะ คุณทนายชินกฤตมารอพบอยู่ที่ห้องรับรองเล็กค่ะ”

มุกมณีกลอกตาใส่ประตูห้อง ก่อนพอลลาที่เดินตามหลังมาจะ
วางมือบนไหล่เธอพร้อมกับให้กำลังใจด้วยคำพูดที่ว่า “ได้เวลาสร้าง
กรรมแล้วคะเพื่อน”

“เยะ”

สิ้นคำขานรับอย่างประชดประชันพร้อมการสะบัดผม หญิงสาว

ยัดแฟ้มเอกสารใส่มือเพื่อน ก่อนตรงไปยังห้องที่เลขาฯ สาวบอก

หายเงียบไปกว่าสัปดาห์ หวังว่ากลับมาคราวนี้เธอคงจะได้รับข่าวดีจากอิตาบ้านนั้นนะ

บรรณาธิการสาวเดินมาหยุดที่หน้าประตูห้องรับรอง ขยับชุดบนตัวให้อยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม กระแอมเล็กน้อย แม้มรีวปากสีแดงสดพร้อมกับสูดหายใจลึกสุดปอดราวกับจะตั้งสติ ดึงอินเนอร์นางพญาออกมาจากทุกอณูของร่างกาย

ถูกต้องค่ะ! ถึงแม้ว่าการปะทะแต่ละครั้งที่เจอหน้ากันของเธอกับเขาจะเป็นการสร้างกรรมอย่างที่พอลล่าวว่า แต่ไม่มีทางเด็ดขาดที่คนอย่างมุกมณีจะสร้างกรรมแบบตาสีตาสา ระดับนี้แล้วจะต้องสร้างกรรมแบบนางพญาเท่านั้น

เมื่อมั่นใจว่าตัวเองสวยสง่ามากพอจะออกรบแล้ว มุกมณีก็ผลักประตูห้องรับรองเข้าไป และทันทีที่ประตูเปิดอ้าออก ชายหนุ่มที่กำลังยกแก้วกาแฟร้อนขึ้นดื่มก็เลื่อนสายตามาปะทะกับเธออย่างได้จังหวะพอดี คนมาใหม่กรีดยิ้มด้วยรีวปากบาง ก่อนจะเดินตรงเข้าไปหา

“ขอโทษด้วยนะค่ะที่ทำให้คุณต้องรอ พอวันนี้ฉันมีประชุมเช้า” เธอว่าขึ้นหลังจากนั่งลงบนโซฟาพับแขนฝั่งตรงข้ามกับผู้มาเยือน

“ไม่เป็นไรครับ ผมเองก็ไม่ได้นัดล่วงหน้าอยู่แล้ว”

“จ้ะเข้าธุระเลยดีกว่าค่ะ” มุกมณีพยักหน้าเล็กน้อยก่อนจะไขว่ห้าง แล้วยัดตัวนั่งหลังตรงราวกับจะวางตัวเป็นผู้คุมเกม

“ฉันคิดว่าวันนี้คุณคงมาแจ้งข่าวเรื่องการเจรจา” หญิงสาวว่าแล้วกระตุกยิ้มนิดๆ “จากการอดอ้างสรรพคุณของคุณเมื่อคราวก่อน หวังว่าวันนี้ฉันจะได้รับข่าวดีนะคะ”

ชินกฤตหรีตามองสาวร่างเพรียวตรงหน้า ยอมรับกับใจลึกๆ ว่าท่วงท่าการวางตัวของเธอนั้นดึงดูดสายตาของเขามากไม่น้อย และค่อนข้างมั่นใจว่าเขาจะต้องเป็นผู้ชายอีกคนหนึ่งที่ถูกหลุมพรางเสน่ห์ของ

เธอเองง่ายๆ แน่ หากว่านี่เป็นการเจอกันครั้งแรกระหว่างเธอกับเขา ไม่ใช่...งานแต่งงานของเพื่อนที่เธอดู...เอ่อ...สุดเหวี่ยงแบบนั้น

“ครับ ผมได้ไปขอเจรจากับคุณโสภิตามาแล้ว...แต่ไม่สำเร็จ”

“โอ้ แล้วก็เป็นปากดี อวดอ้างสรรพคุณนักหนา ที่แท้...พี่ปลา ก็เลือกพวกไร้ประสิทธิภาพมาทำงาน”

“นี่คุณ คำก็อวดอ้างสรรพคุณ สองคำก็ไร้ประสิทธิภาพ ทำอย่างกับว่าคุณไม่เคยทำงานพลาดอย่างนั้นแหละ ที่ผมต้องไปเจรจาให้ ไม่ใช่เพราะความผิดพลาดของคุณหรอกหรอ แล้วผมจะบอกอะไรให้ นะ มันไม่ใช่เพราะความสามารถของผมไม่ถึง ผมถึงเจรจาไม่สำเร็จ แต่มันเป็นเพราะคุณโสภิตาเขาแทบไม่เปิดโอกาสให้ผมได้เจรจา ไกล่เกลี่ยอะไรเลยต่างหาก พุดง่ายๆ เลยนะ เขาปิดประตูทางรอดของคุณหมดแล้ว”

ปิดประตูทางรอดอย่างนั้นหรอ

คือเรียกว่าได้รูปของคนฟังกระตุนิดๆ ประโยคเมื่อครู้เข้ามาเตือนให้มุกมณีได้สติว่า ยิ่งเธอไปตอกย้ำเรื่องงานที่ไม่ลุล่วงของเขามันก็ไม่ต่างอะไรกับการสมน้ำหน้าตัวเองเลยสักนิด

ใช่...อันที่จริงตอนนี้เธอควรจะวางเรื่องขัดแย้งนี้ระหว่างเธอกับเขาเอาไว้ก่อน และหันมาจับมือกันแก้ปัญหานี้ก่อนถึงจะถูกต้อง เพราะถ้าการเจรจาสำเร็จ เขาก็ได้เงิน ส่วนเธอก็รอดพ้นต่อการเป็นจำเลยของคดี วิน-วินกันทั้งสองฝ่าย จะได้แยกย้ายหมดเวรหมดกรรม กันเสียที

“ผมถามจริงๆ นะ คุณกับเขาเคยมีเรื่องอะไรกันรีเปล่า เขาถึงดูเกลียดคุณได้ขนาดนั้นนะ เขาดูเหมือน...รอโอกาสเล่นงานคุณมานานแล้วด้วยนะ ผมว่าอย่างคุณเนี่ยไม่แคล้วต้องเคยไปด่า ไม่ก็เคยไปหาเรื่องฝ่ายโน้นก่อนเหมือนครั้งนี้แน่ๆ”

“นี่คุณ! เป็นทนายฝ่ายไหนกันแน่ แล้วก็ไม่ต้องมายุ่งเยียดคดี

อะไรให้ฉัน นี่เพิ่งเป็นการผิดพลาดในหน้าที่การงานของฉันครั้งแรกอะ”
มุกมณีเถียงกลับเสียงแข็ง ถลึงตาใส่ฝ่ายตรงข้ามที่เริ่มทำให้เธอโมโห
“ดูปากฉันนะ ฉันไม่เคยทะเลาะกับใครในวงการ นี่เพิ่งครั้งแรก”

“ใช่เรื่ออ อย่างคุณนะ มีเธอจะหุบปากไม่ดำใครเป็น”

“คุณทนาย!” มุกมณีขึ้นเสียงซ้ำ มองด้วยสายตาแข็งกร้าว นี่
ถ้าไม่ติดว่าอยู่ในที่ทำงานนะจะเรียกว่า...ไอ้ทนายปากเน่า

“ใจเย็นสิคุณ ผมก็พูดไปตามเนื้อผ้า” ชินกฤตยิ้มกริ่ม ยกไหล่
ให้ฝ่ายตรงข้ามคล้ายจะบอกว่านอกจากเขาจะไม่สะทกสะท้านแล้ว
ยังสนุกกับการปั่นอารมณ์เธอเล่นอีกต่างหาก

“ฉันฟังคุณข้อหาหมิ่นประมาทได้นะ”

“โอ้โฮ แค่นั้นของเราแค่นั้นเดียว ผมสามารถถ่ายทอดความ
หัวหมอให้คุณได้เลยเธอเนี่ย ลีลา เอ้ย! ฝีมือทนายชินนี่มันสุดยอด
จริงๆ”

มุกมณีมองหน้าต่ายยวนของคนพูดแล้วเบือนหน้าหนี พนม
หยาใจระบายอารมณ์ เธอมั่นใจว่าเขาเป็นผู้ชายที่ทุเรศ ไร้มารยาท
ที่สุดเท่าที่เธอเคยเจอมาเลย เธอเห็นว่าเธอเป็นผู้หญิงประเภทที่คิดจะ
นอนกับผู้ชายคนไหนก็นอนหรือไง ถึงได้เอาเรื่องน่าอายของเธอใน
คืนนั้นมาพูดกระแนะกระแห่นได้ไม่เลิก

“ไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษเอาซะเลย!

บรรณานิการสาวหันกลับไปมองคู่สนทนา แม้ใจอยากจะกรีดใส่
เขาให้สุดเสียง แต่พอลองมาคิดดีๆ ชินเธอยังปล่อยให้เขารู้ว่า...นี่เป็น
จุดอ่อนของเธอ เธอต้องเอามาพูดตอกย้ำเธอแบบนี้ไม่เลิกแน่ เมื่อคิด
ได้อย่างนั้นหญิงสาวจึงกัดฟันกดอารมณ์ไว้ แล้วเปลี่ยนความโกรธ...
เป็นริมฝีปากที่เหยียดยิ้มให้เขาแทน

“คนเรานี้ก็แปลกนะ อุดสาห์ถือว่าทำทานให้ยังเอามาพูดซ้ำอีก
สงสัยจะติดใจ คงไม่เคยได้ลอง...ของดี...แบบคืนนั้น แต่มันน่าอยู่หอรก

นะ สภาพออย่างคุณเนี่ยมัน...”

มุคมณีเลือกที่จะเปิดปลายประโยคทิ้งไว้ แล้วส่งยิ้มหวานแต่บาดลึกให้เขาแทน จะต้องพูดให้มันบาปปากตัวเองทำไมละ ปล่อยให้เขาคิดเองนี่แหละ สนุกกว่าตั้งเยอะ!

‘เติมคำในช่องว่างเองสิคะ เอาที่คุณชอบ’

ชินกฤตถึงกับนิ่งไป เป็นอีกครั้ง...ที่คำพูดของเธอทำให้เขารู้สึกเสียเซลฟ์ จริงๆ ก็ไม่ใช่แค่คำพูดหรอก ทั้งสีหน้า ทั้งน้ำเสียง แถมยังมีรอยยิ้มที่กริดขึ้นบนใบหน้าปิดท้ายประโยคนั้นอีก เขาคิดว่าเธอจะต้องปรืดแตกแน่ๆ ถ้าเขาเอาเรื่องคีนั่นมาพูด แต่ที่ไหนได้ ผู้หญิงคนนี้กลับใช้มันหยามเขากลับเหมือนคีนั่นไม่มีผิด

ชั้นเชิงของเธอน่ากลัวกว่าที่เขาคิด!

“โอเคๆ ผมไม่พูดเรื่องนั้นแล้วก็ได้ พักរបของเราสองคนเอาไว้ก่อน คุณลืมนะไปรีไปเล่าว่า ณ เวลานั้นคุณกับผมเราต้องร่วมมือกัน”

“น่าจะคิดได้ตั้งนานแล้ว แวะจะอยู่ได้”

ทนายหนุ่มถอนหายใจ ปรับอารมณ์ให้เข้าสู่โหมดปกติ เวลางานต้องมาก่อน เรื่องที่จะลับฝีปากกันนั้นะยังมีโอกาสอีกเยอะ

ชายหนุ่มยัดหลังตรง กระแอมเล็กน้อย ก่อนจะดึงหัวเรือเข้าจุดประสงค์หลักที่เขามาที่นี่

“ผมต้องมีข้อมูลมากกว่านี้เพื่อไปต่อรองกับคุณโสภิตา คุณพอจะช่วยอะไรผมได้บ้างไหม”

“ช่วย? คุณต้องการความช่วยเหลือแบบไหนละ” หญิงสาวว่าพลางกอดอก เอนตัวฟังพนักโซฟา

“อย่างที่บอก ตอนนี้อเราขอเจรจากับเขาตรงๆ ไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราต้องยื่นข้อเสนอบางอย่าง...ที่เป็นประโยชน์กับเขา เพื่อเป็นข้อแลกเปลี่ยน”

“ตกลงนี่คุณเป็นทนายความหรือนักธุรกิจเนี่ย”

“อ้าวคุณ สมัยเนี่ยทุกอย่างมันก็อยู่บนธุรกิจทั้งนั้นแหละ ถ้าฝ่ายนั้นเขาไม่ได้ประโยชน์ มีหรือเขาจะยอมความคุณง่ายๆ คุณเล่นไปทำข่าวเขาเสียๆ หายๆ ขนาดนั้น”

“แต่ข่าวของฉันมันก็เรื่องจริงยะ”

“ครับ เรื่องจริงที่รูกล้ำพื้นที่ส่วนตัวของคนอื่น” ชินกฤตกระตุกมุมปากแล้วยักไหล่ ฝ่ายตรงข้ามเลยได้แต่ถอนหายใจอย่างยอมจำนนต่อความจริงที่เขาพูด

“โอเค ฉันยอมรับว่าฉันผิด”

“ดีครับ อย่างนี้ค่อยว่ากันง่ายๆ หน่อย”

คนฟังแอบเป็นหน้าออกนอกวงสนทนาแล้วเบ้าปาก...พีปลานะพีปลา หาหนายปากไม่หมาให้หน่อยก็ไม่ได้

“ข้อมูลที่ว่า ข้อมูลแบบไหนกันล่ะ”

“ก็ประเภทข้อมูลเชิงลึก อย่างเช่น เขาเข้าวงการมาได้ยังไง เพื่อนสนิทมีใครบ้าง มีธุรกิจส่วนตัวอะไรไหม หรือจะเป็นธุรกิจของครอบครัวอะไรทำนองนั้นก็ได้”

“อืม...” คนถูกถามแม้ริมฝีปากสีแดงสดอย่างครุ่นคิด “ธุรกิจคิดว่าไม่มีนะ แต่คุณโสภิตาเนี่ย ถ้าจำไม่ผิดเคยทำงานเป็นพริตตีมาก่อน ก่อนที่คุณนลินซึ่งตอนนั้นฮอตมากๆ จะช่วยดัน จนดังตามๆ กันมา”

“คุณนลิน...คนที่เป็นนางเอกนั้นนะเหรอ”

“ใช่”

“ทั้งสองคนนี้ก็ต้องสนิทกันมากนะสิ”

คำถามของทนายหนุ่มทำให้หญิงสาวถูกคิดบางอย่างขึ้นมาได้

“แน่นอน นลินถือว่ามีบุญคุณกับโสภิตาเลยนะ” มุกมณีว่าแล้วเลื่อนสายตาไปประสานกับชินกฤต พยายามสื่อสิ่งที่เธอคิดให้คนตรงหน้าเข้าใจโดยไม่ต้องเอ่ยเป็นคำพูด

และก็ดูเหมือนว่าเขา...ก็ฉลาดพอตัว

ชินกฤตฤคางไปมาแล้วยิ้มนิดๆ “คุณกำลังจะบอกผมว่า...มันอาจจะง่ายกว่าถ้าผมเข้าทางคุณนลิน”

บรรณารักรสาวเอียงศีรษะให้แทนคำตอบ แล้วว่าต่อ

“แล้วมันจะง่ายขึ้นอีกถ้าคุณจำได้ว่า เมื่อสองสามปีก่อนคุณนลินเคยดังมากๆ แล้วกระแสก็แผ่วไปแป๊บหนึ่ง ก่อนที่เธอจะกลับมาเป็นที่สนใจอีกครั้ง ตอนที่...”

เมื่อความทรงจำในสมองถูกปลุกให้ตื่น ทนายหนุ่มก็ฉีกยิ้มกว้าง แล้วเป็นฝ่ายต่อประโยคนั้นให้เธอ “...เป็นข่าวกับไอ้ธาม”

“ฉันว่าตอนนี้คุณมีแหล่งข้อมูลที่ดีอยู่ในมือนะคะ คุณถามน่าจะรู้จักเธอพอสมควร”

ชินกฤตยิ้ม มองสาวตรงหน้าด้วยสายตาที่ทำให้เธอรู้สึกเย็นวบบก ล้วความคิดในหัวของเขาขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“ใช่...ไอ้ธามรู้จักคุณนลินแน่ แล้วก็คงไม่ได้รู้จักกันธรรมดาด้วย...น่าจะรู้จักทั้งตัวเลย”